ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч.3 БЕРЕЗЕНЬ 1988

No.3 MARCH 1988

ПРОМІНЬ

Рік XXVIII БЕРЕЗЕНЬ 1988 Ч. 3

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 3 MARCH 1988 VOL. XXVIII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

Леся Українка — На роковини Шевченка 1

Лідія Горбачева — В Шевченкові роковини 1

Єлисавета Василів — Чому назва "Кобзар"? 3

Уляна Пелех — Композитор Артем Відель 4

Галина Мельник Марко — У незабутню пам'ять Леонії Кізюк-Слюзар 5

Микола Понеділок — Зустріч 6

Ю. Лащук — Українська народна кераміка 8

Євген Борис — КІУС Фонд Володимира і Дарії Кубійовичів 12

Доповнення до звіту Окруж. З'їзду 13

Володимир Барагура — Козак Мамай 14

Helen Raycheba — Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society 15

A Message to Grant Farmers 16

Є. Білич — Журнал "Промінь" в нових шатах 18

Назустріч журналові "Промінь" 19

Листи читачів 20

Громадська і родинна хроніка 21

Квіти незабутнім 31

Уляна Криворучко — Для наших господинь 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — С. Карафа Карбут

„Мені тринадцятий минало"

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

В ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ

Коли "від молдаванина до фіна" в російській імперії все мовчало, благоденствуючи, коли, здавалось, що Україну заселюють лише мертві душі, несподівано, як грім з ясного неба, впали слова Шевченка.

Таких слів, з такою динамікою і таким змістом не пам'ятали ні в панських палатах ні серед тих, чиєю кров'ю і потом ці палати утримувались. А проте, і ті і другі відчули, що слова ці власне ті саме, яких давно прагне душа, які запалюють в ній надії і відслонюють завісу майбутнього. Рідною стихією віяло від тих слів, зв'язаних міцно з призабутими ідеалами, з приспаною жадобою волі, зі славою минулих літ. Неподібні до нічого, вони видавалися чудом.

На далекій півночі, серед чужої культури, Шевченко не перенявся її духом. Оточений добродійствами верхівки російської інтеліґенції, яка відчула в ньому талант і, як рівного, прийняла до свого кола, він не підпав її настроям і не підпорядкувався її фільософії, навіть у поглядах на поезію. А втім, це був час, коли тільки що вмер Пушкін, створивши літературну школу, коли Жуковський ще виспівував "чортів німецьких і анґлійських", коли гірким сміхом чужій мові сміявся з власного каліцтва Гоголь, коли в критиці царив нестриманий Бєлінський, а з Кавказу доносились пісні російського Байрона, юнака Лєрмонтова.

При таких учителях і зразках, та ще до того при відсутності систематичної освіти, лишитися наскрізь самостійним міг тільки ґеній.

Перша ж збірка його творів містить у собі цілковито продуманий погляд на ролю і завдання поета: в степу на могилі він говорить з Богом, зливається з рідною стихією, виховується на минулій славі і, пронизавши її образи поетичним надхненням, дає їх на службу своєму народові.

Таке самозавдання накреслює Шевченко, коли ще бренять в повітрі слова: "нє для жітєйскаво валнєнья, нє для трєвог і нє для бітв, ми раждєни для вдахнавєнья, для звукав сладкіх і малітв" — поетичне і громадське кредо "сонця російської поезії", Пушкіна.

Поезія Шевченка відразу являється перед нами в образі кобзаря. Історична роля козацького трубадура відома — він заспіває дівчатам про кохання, запалить серця юнаків спомином про славне минуле і, створивши зрив до волі в моменті, коли ворог вже обступив залізним колом, поведе вояків до перемоги. "Кобзар" — називалась перше збірка, "Перебендя" — один з семи поетичних творів, що в ній містився. Перебендя — старий кобзар — втілення поета — громадянина. На перших же кроках творчости Шевченко, як бачимо, нав'язує зв'язок з народньою поезією, з козацькими думами, не находячи в сучасній йому літературі традиції, яка

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

НА РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА

Колись нашу рідну хату
Темрява вкривала,
А чужа сусідська хата
Світлами сіяла.

Та минав ти, наш Кобзарю,
Чужії пороги,
Орав свою вбогу ниву,
Рідні перелоги.

Гомоніла твоя кобза
Гучною струною,
В кожнім серці одбивалась
Чистою луною.

Спочиваєш ти, наш батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила твоя пісня
Думки на Вкраїні.

Хай же промінь твоїх думок
Поміж нами сяє,
"Огню іскра великого"
Повік не згасає!

Щоб між нами не вгасало
Проміння величне,

Ти поставив "на сторожі"
Слово твоє вічне.

Ми, як ти, минати будем
Чужії пороги,
Орать будем свої ниви,
Рідні перелоги.

(1889, початок березня)

могла б лягти в основу його поетичної діяльности.

Його психічній конструкції не відповідав ні добродушний сміх Котляревського над нашими олімпійцями, що потяглись, як соняшники до сонця, до Петербурґу, ні співжиття з тою звироднілою міщансько-шляхотською верствою, що породила гоголівські мертві душі, ні солоденький сентименталізм малоросійських ентузіястів, ні "теплий кожух" пропозицій і порад Бєлінського. "Хай мужицький, аби поет" — так свідомо вибірає Шевченко свій шлях, лишаючись вірним українській мові і українському трактуванню сюжетів. Не сміх, а гіркий, гнівний плач викликала в нього українська дійсність; цей плач, переповнюючи душу поета, виливався в піснях протесту. Через голову вісімнадцятого віку подав Шевченко руку козацькій добі, зв'язавши себе з її поетичними традиціями і пройшовши понад добою розкладу і занепаду "благоденствуючої Малоросії". Не безбатченком явився перед нами Шевченко; але він мав також і дідів.

"Обніміться, брати мої", звертався поет до ріжних верств української нації, будьте єдні, забудьте соціяльну ворожнечу, пам'ятайте, що ви — діти одної матері, "схаменіться", бо інакше "настане суд" — "і потече сто ріками кров у синє море", пам'ятайте, що "хто матір забуває, того Бог карає" — так поет, патріот і громадянин нагадував мертвим, живим і ненародженим землякам своїм, що єдність являється їх національним обов'язком.

А в далекій давнині плакав над недолею України його прапрадід, взиваючи, щоб перестали "про малоє, то — великоє" говорити, щоб встали разом за рани Ігореві, щоб не кували один на другого крамоли, щоб пам'ятали, що користають з незгоди вороги дажбожих внуків і кров'ю заливають українську землю.

Будьмо єдні — закликує автор "Слова о полку Ігоревім", "обніміться" — домагається Шевченко.

І один і другий в єдності бачуть силу, потрібну для відпору назовні, для зміцнення національних позицій, для створення і забезпечення держави.

Так від Князівської Доби, доби розцвіту державних ідеалів, через буйні часи Козаччини з державою Хмельницького і титанічною боротьбою за незалежність Мазепи, перекидається міст до епохи, що її створив Шевченко, започатковуючи нові сторінки нашої історії, яким ім'я — Визвольні Змагання.

Не "звуками сладкими" була для нього поезія, а мечем двосічним, направленим і проти чужих людей і проти своїх, що перетворилися в грязь і сміття, на ганьбу батьківщини і на радість ворогам.

Так на дворі великого князя Київського співав колись закутий у панцир співець, кличучи до соборности і державности; так на високій степовій могилі розмовляв з Богом сивий співець слави, що нею вкрили себе ті, які серед перехресного вогню дикої Азії і безпардонного Заходу державу будували, а розмову цю, повну жагучої любови до рідного краю, вітер розмахував по полю і ніс степами по всій країні; так "мужицький поет" на руїнах свого Єрусалиму — чи то "на нашій не своїй землі", чи серед рудого аральського степу — кличе: "кайдани порвіте", кличе вперто, звертаючись і до тих, що довели "кайдани порвіте", кличе вперто, звертаючись і до тих, що довели до руїни і самі лежать в могилах і до тих, що живуть, задивлені на чужі палати, і до тих, що ще прийдуть на світ, щоб збудувати нову хату і в тій новій хаті створити нову вільну сімю.

Лідія Горбачева

Г. ГАЛКІН. Молодий Шевченко в Петербурзі. Ліногравюра 1963.

ЧОМУ НАЗВА "КОБЗАР"?

Збірка поетичних творів Т. Шевченка, що появилися друком 1840-го року і мали назву "Кобзар" була надрукована з ініціятиви відомого нашого письменника і байкара Євгена Гребінки та накладом дідича з Полтавщини, Петра Мартоса.

Сталося це тоді, коли Т. Шевченко виїхав з поміщиком Енгельгардом, в ролі козачка, до Петербургу. До названої збірки входили такі твори Т. Шевченка: "Думи мої, думи мої", "Перебендя", "Катерина", "Нащо мені чорні брови", "Тополя", "До Основ'яненка", "Іван Підкова", "Тарасова ніч". Всього вісім творів.

Петро Мартос приїхав до Петербургу 1839-го року з Т. Шевченком познайомився у Гребінки. Гребінка давно знав, що Т. Шевченко пише вірші, захоплювася ними, але не міг їх надрукувати власним коштом, а тут нагода — заможний П. Мартос забажав мати свій портрет. Гребінка представив йому Тараса Шевченка, як дуже відомого маляра і при тому сказав, що Т. Шевченко пише вірші.

Коли П. Мартос почав ходити до Т. Шевченка на малярські сеанси то побачив на долівці клаптик списаного паперу, підняв його і прочитав: "Червоною гадюкою несе Альта вісті, щоб летіли круки з поля ляшків, панків їсти". Це був уривок з поеми "Тарасова ніч" і це був опис, який змальовував боротьбу з поляками. Мартос, коли довідався від Т. Шевченка, що такої "писанини" у нього є багато у скрині під ліжком попросив показати йому і з дозволу взяв усе те до Гребінки. Удвох вони вибрали вісім творів, які П. Мартос попросив дозволу надрукувати. Одержавши згоду від Т. Шевченка, Мартос почав старатися про дозвіл цензури і одержав його 12-го лютого 1840-го року. Цю збірку назвав Тарас Шевченко "Кобзар". Відомо, що українські кобзарі були представниками народнього сумління, носіями національної ідеї, правди і справедливости, борцями за вільну, незалежну Україну. Цю ідею і мав Т. Шевченко на думці, коли дав своїй збірці назву "Кобзар".

Ні одна книжка в світовій літературі не мала такого значення для свого народу як маленька книжечка на 114 сторінок Т. Шевченка під назвою "Кобзар" для України.

Наче сонце освітила вона Україну, огріла теплом рідного слова, любовю, омочила рідну землю сльозами, огорнула знівечину народню душу ласкою та співчуттям, змалювала народові його минуле такими картинами, які не забуваються ніколи. "Кобзар" Тараса Шевченка став новим провідником Українського Народу.

Добр. Єлисавета Василів
прес. — реф.

*) Тарас Шевченко:
"Кобзар", ред. д-ра Леоніда Білецького Вінніпеґ, 1952.

* * *

Боже мій з тобою!
Мій краю прекрасний, роскішний, багатий!
Хто тебе не мучив? Якби росказать,
Про якого небудь одного маґната
Історію-правду, то перелякать
Саме некло можна, а Данта старого
Полупанком нашим можна здивувать.
І все-то лихо, все, кажуть, од Бога!
Чи вже ж йому любо людей мордувать,
І надто сердечну мою Україну?
Що вона зробила? За що вона гине?
За що її діти в кайданах мовчать?...

Смирітеся, молітесь Богу
І згадуйте один другого;
Свою Україну любіть,
Любіть її... во время люте,
В останню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть!

Гетьмани, гетьмани! Якби то ви встали
Встали, подивились на той Чигирин,
Що ви будували, де ви панували!
Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали,
Козацької слави убогих руїн...

Т. Шевченко

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ

Великодні привіти до Променя просимо надсилати не пізніше як 15 березня.

Редакція

КОМПОЗИТОР АРТЕМ ВЕДЕЛЬ (787—1808)

Намалюйте, мамо, ще й сонце на комині,
хай воно мені світить і світить,
хай воно не погасне й для кожного,
хто відчинить для нього всі вікна.
(Микола Сулима: "Літературна Україна" 1969).

Не про справжні вікна думає київський поет, а про людське серце, що прагне світла, краси і тепла. Коли воно відкрите для добра й краси, тоді й сонце намальоване на комині гріє... Оповідаючи про славетних творців нашої культури, хочемо загріти ваші серця тими гарячими почуттями, якими горіли в боротьбі за добро нашого народу найкращі сини й дочки України, — сильні й мужні натури, надхненні духом, що в складних трагічних обставинах боролись з царським деспотизмом, темрявою, щоб допомогти своєму народові.

Таким борцем був композитор Артем Ведель. Народився він у Києві у міщанській родині. Вчився у Київській духовній академії. Тут став диригентом студентського академічного хору. З цим хором він зустрічав царицю Катерину II і князя Потьомкіна, коли вони, зруйнувавши Запорізьку Січ, їздили по Україні показувати чужинцям-послам "розквітлу" під опікою цариці "Малоросію"!.. Щоб заховати перед чужинцями справжню руїну в Україні, Потьомкін наказав ставити різні декорації з картону на тих шляхах, куди їхала карета з царицею і послами. Цілий місяць вирізували їх на Подолі в Києві.

Але кмітливі посли помітили комедію. Повернувшись до своїх країн, розповідали про нечуване. В історії так і залишився вислів "Потьомкінські села" для означення символу шарлатнства, брехні, окозамилювання.

Спів Веделевого хору сподобався цариці. Вона наказала забрати композитора до Москви. Тут він став керівником академічного хору генерал-губернатора Єропкіна, який не мав ніякого зрозуміння для мистецтва співу. Заходами друзів вдалося Веделеві повернутись в Київ. Йому доручили провадити хорову капелю генерала Леванідова. Генерал хотів перевищити своїм хором Єрокіна і сприяв тому, щоб Артем включив до хору щонайкращих співаків із українських сіл і міст.

Ведель здобув великий розголос і своїм хором і своїми композиціями. Всесвітньовідомий капельмайстер при царському дворі інший славетний наш композитор Дмитро Бортнянський назвав Веделя "Моцартом духовної музики".

Згодом Ведель стає учителем музики у Харкові, але й тут не може помиритися з своїми начальниками "салдафонами", яким доручено "опікуватися" мистецтвом. Звідси Ведель втікав до Києво-Печерського манастиря, щоб, надівши монаший одяг, знайти атмосферу для творчої праці. Проте ідеалістичній натурі Веделя неможливо було помиритися із облудою деяких монахів. Світ, в якому було багато жорстокости, неправди, ставав щораз то нестерпнішим для композитора. Побачивши сцену знущання над солдатами, Артем написав листа цареві Павлові про це звірство генерала, про жах кріпацтва, про безбожних людей, які живуть у манастирях. Приятелі перестерігали Артема не робити цього, але він "не міг інакше.."

В роках 1798—1808 Ведель, покинувши манастер, мандрував по Україні. На наказ царя його арештували кинули в будинок для божевільних при Кирилівському манастирі у Києві (цареві сама думка про знесення кріпацтва видавалась божевільною!), де він і помер 1808 року, не маючи змоги перелляти із своєї душі краси і добра та болю, які він визбирав, ходячи поміж народом.

Уляна Пелех

———————

Все йде, все минає — і краю немає...
Куди ж воно ділось? Відкіля взялось?
І дурень і мудрий нічого не знає.
Живе...умирає...Одно зацвіло,
А друге завяло, на віки завя'ло,
І листя пожовкле вітри рознесли.
А сонечко встане, як перше вставало;
І зорі червоні, як перше плили,
Попливуть і потім; і ти, білолиций,
По синьому небу вийдеш пагулять,
Вийдеш подивиться в жолобок, криницю
І в море безкрає, і будеш сіять
Як над Вавилоном, над його садами,
І над тим, що буде з нашими синами...

Т. Шевченко

В НЕЗАБУТНЮ ПАМ'ЯТЬ ЛЕОНІЇ КІЗЮК-СЛЮЗАР

"Кожний думай що на тобі
Мілійонів стан стоїть
Що за долю мілійонів,
Мусиш дати ти одвіт!

І. Франко

Це гасло вибрала собі Леонія Слюзар, як дороговказ для свойого життєвого шляху, — і ним руководилась при кожній нагоді, запалюючи охотників до живої громадської праці.

Цього року, в десяту річницю її упокоєння, (10-III-1978,) — згадуємо її з пошаною як піонерку у розвитку Союзу Українок Канади, а з'окрема, відділу "Доньки України" в Монтреалі.

Леонія Кізюк Слюзар, народилася 14-го вересня, 1897 року, в родині Степана і Катерини Кізюків в місті Бучачі, Галичина. По закінченні учительської семінарії учителювала в Галичині до початку Першої світової війни. Як почалася війна, Леонія записалася на курс медсестер, і по одержанні диплому служила при Січових Стрільцях як медсестра у відділі першої помочі, де вона стрінула раненого старшину Володимира Слюзаря.

Коли Володимир Слюзар видужав, вони одружилися в 1920 р. 28-го січня, й разом повернули на Буковину до батьків Володимира, де він докінчував свої студії (право і богословіє), у Чернівцях.

В Буковині була влада румунська, яка не дозволяла молодим людям служити свому народові, отже 1923 року, під дуже небезпечними умовинами, вони рішили покинути рідний край і виїхати в Канаду до вуйка, який жив тоді в Британській Колюмбії.

1924 року, богослов Володимир Слюзар був рукоположений у сан священика, а молода добродійка Леонія — стала його помічницею в громадській праці. В роках 1924 1 1925, о. Володимир обслуговував парафії в Саскачевані: Шіго, Йорктон і Теодор. На народнім з'їзді в Саскатуні, добродійка Леонія була першою українською жінкою що виголосила промову, й як конечну потребу суспільства, пропонувала організувати всі жіночі льокальні товариства в один "Союз Українок", що мав базуватись на принципах тієї ж організації на рідних землях, і що першим завданням цього Союзу мало б бути виховання молоді.

1926-го року, Консисторія Української Православної Церкви доручила отцеві й добродійці Слюзарям, організувати українську Православну громаду в Монтреалі, Квебек. І з того часу до останніх днів свого трудолюбивого життя добродійка Леонія — доглядала й турбувалася всіми можливими й неможливими справами громади Св. Софії в Монтреалі.

1927-го року, добр. Леонія була назначена Централею Союзу Українок Канади, бути відповідальною, разом з Савелею Стечишин, за підготовку матеріялів до Жіночої сторінки в "Українському Голосі". Крім того вона була репрезентантом до Централі від Союзу Українок Сходу Канади.

1952-го року, на 25-му Ювілейному З'їзді Союзу Українок Канади, наділено добр. Леонію "Почесним Членством" як основоположницю тієї організації. Тоді були теж відначені: Савеля Стечишин, Дарія Янда й Марія Мадюк.

В Монтреалі, добр. Леонія оснувала відділ Союзу Українок Канади, ім. "Доньки України" й приблизно 14 років була головою відділу, за що її нагороджено Почесним Головством.

Добродійка Леонія була членкою відділу "Доньки України" почерез 52 роки, і в тому часі

займала різні організаційні пости, та виконувала багатогранну церковно-громадську працю. Дуже часто до неї звертались членки громади зі своїми потребами, — і вона все знайшла час їх вислухати й дати їм пораду. Нижче подаємо деякі з її громадських обов'язків:

Організувала й учителювала в "Рідній і Недільній Школах",

Організувала й провадила курси для менше грамотних,

Заснувала й доглядала бібліотеку при відділі,

Багато років була референтом жіночого журналу "Промінь",

Організувала виставки українського рукоділля в "Кенейдіян Гендікрефт Ґілд, та в інших установах. Організувала різні проєкти вишивання як однострої СУМК-у, й чоловічого хору "СУРМА", та різні покриття і квіти до церкви, Була дописувачкою до "Українського Голосу", а крім того провадила широку кореспонденцію з жіночими організаціями світу. Приготовляла матеріяли до обіжників й виступала на різних імпрезах з доповідями і рефератами.

Була вона членкою "Першої Станиці Союзу Бувших Українських Вояків" й і як членка визвольних змагань, одержала медалю заслуги і військовий хрест. По Другій світовій війні, коли почали прибувати в Канаду нові іміґранти дім отця й добр. Слюзарів — був для них постійно відкритий. За невтомну й віддану працю для української православної громади в Канаді добродійка Леонія одержала Митрополичу Грамоту на 40-му Ювілею громади Св. Софії в році 1966. На 50-му Ювілейному З'їзді Союзу Українок в Саскатуні вона одержала "Почесну Грамоту", в році 1977, в від відділу "Доньки України" в році 1976.

Добродійка Леонія з отцем Володимиром виховали двоє дітей, Романа й Любу (заміж. Повп), і прибрану доню Галину Мельник-Марко. Вони втішалися 5-ма внуками.

1976 року, по 56 роках подружного життя — о. д-р Володимир упокоївся 26-го грудня 1978 року 10-го березня, по короткій недузі — перестало битись незрівняної любови, труду й відданості — серце великої учительки й добродійки Леонії Слюзар. Поховано її на цвинтарі "Монт Роял" коло отця Володимира в Монтреалі, Квебек. Вічна їм Пам'ять.

Галина Мельник-Марко

МИКОЛА ПОНЕДІЛОК

ЗУСТРІЧ

Не дивуйся, що я, як тільки ступив на землю вінніпеґську, став озиратися... Я чомусь був переконаний, що просто з аеродрому побачу майдан, де на мармуровому підвищенні зібрано докупи всі наші серця, всі наші думки і нашу совість — і ввесь цей скарб переллято в бронзу та й поставлено, як ясний знак, на віки-вічні.

Тому я озираюся... Де? Де ж те дороге усім нам місце, до якого хочеться тихенько підійти і, як билина жита, схилитися... і до каменя, що в землю вже вгрузає, устами притулитися.

Де пам'ятник Тарасові?

І я біжу... Мені так легко бігти, мене неначе якась незвидна велика сила несе до бажаної цілі...

Проминув дві вулиці... Ще одну і ще багато... А майдану ще не видко... А тут же нетерпиться — прямо не сказати.

Поспішаю так і розмірковую собі: "Коли будуть на майдані люди — то я, як личить статечній людині, лише в пошані перед Шевченком легесенько зігнуся... А як, дай Боже, нікого там не буде — кину всяку мужність аж під ноги — і сліз не посоромлюсь... І тоді не лише зігнуся, але й усім обличчям і долонями до нього доторкнуся..."

Отож пляную так собі... І біжу... І біжу... Коли... біля одного будинку, бачу — стоїть кремезний молодчина років так під двадцять. Чорнявий такий, брови темні, очі темні, а чуб мов би смолою перейнявся. Ну, чистий тобі неаполітанець. Оце. думаю, і тут італійців Бог примостив.

— Соррі, — кажу до нього, тобто, зачіпаю його, щоб зав'язати з ним розмову.

А він на мене — кліп-кліп — і вдивляється у мене, мов би це не я, а якесь страхіття чи дивовижа.

Я ні в сих ні в тих — переступаю з ноги на ногу

і не знаю, як із такого препоганого становища вирватись. Ото влип, — лаю в думках себе. — Цей чорнявий, видко, моєї англійської мови не розуміє, а я по-італійському, окрім декількох слів із "Мадам Батерфляй", анічогіснько не знаю, не второпаю.

— Містер, — питаю — італіяно? Віва Італія! — А він на мій такий патріотичний заклик як розрегочеться. Аж побілів так кихкає та заливається. І я збираюсь уже п'ятами накивати — коли він рідною, чистою українською мовою — "Куди тікаєте?" — подумайте, мене спиняє.

Чи це мені вчулося? О, сили небесні! О, рятуйте мою душу!

— Ви... через силу вимовляю. — Ви...

— А, вже зовсім дружньо й лагідно усміхається чорнявий. Я українець. А ви думали що? Але ж ви і кумедний! — і бере мене за руку. — Смішний ви. "Соррі", "Віва Італія"... А як ви смішно виглядали, а очі як у вас тоді посоловіли! Ото кумедія!

— А як ви знали, що я також українець?

— Як? А газету під рукою яку тримаєте? Українську. "Новий Шлях". Отож, бачу наш іде, і наше читає. А ви так чимчикуєте собі по вулиці... А як ви по-англійськи смішно цвенькаєте. Тріснути від сміху можна.

Я вслухаюсь у його мову. Вона така барвиста, м'ягенька, вільна — і вона в нього пливе з грудей так легко, грайливо, із таким полтавським степовим корінням. Не було сумніву — я зустрів земляка — подумайте! — гора з горою не сходиться, а галушник із галушником аж у Вінніпезі може на вулиці зустрітися.

А як же я перед ним іскандалився! До нього по-італійському торохтів.

— От не ждав, не сподівався, — кажу. — Я спантеличився. Я капітулюю. Звідки ви родом?

— А вгадайте?

— Із Полтави, — кажу.

— Ні.

— Із Сорочинець.

— І зовсім ні. Я родився в Едмонтоні.

Матінко моя рідна! Сили небесні! Я отетерів.

— О, стараюся собою оволодіти, — ви з того... як його... О, вибачте, мені щось у горлі пересихає... Ви з Едмонтону... То, мабуть, ваші татусь-мамуся з Полтавщини? Яке це щастя!

— Ні, — спокійно заперечує хлопчина, — мій тато родився в Монтреалі, а мама звідси, з Вінніпеґу.

Я не вірю своїм вухам. Як це може статися? Як він зумів оволодіти мовою, коли ні він, ні тато-мама не ходили нашим долинами і горами, не дихали нашими просторами.

— То ви, — кажу, — всі із королівської Канади. І у вас анікоїсінько немає з України?!

— Як, — скрикнув він, — як нема! Що ви нас ображаєте! А дідусь наш то звідки? Він з Волині.

Я дивлюсь на нього, і мені затуманюються сльозою очі. У мене в душі зараз зібралася і гордість, і пошана, і любов, і все хороше й дороге, якого не можна висловити словом — і це все з'єдналося в один клубок і підкотилося до горла...

Я не можу говорити...

— Де пам'ятник Шевченкові? — тільки й спитав його.

— Ідіть прямо. Три хвилини ходу. Як хочете, я вас проведу. Ви дуже чимсь схвильовані! У вас заблищали сльози... У вас велике горе?

— Ні, кажу, — не горе — велика радість у мене. І я від радости схвильований.

— Жартуєте?

— Ні, — кажу, — без жартів. Схвильований без кінця й без міри.

— Е, не так. Я, мабуть, вас чимось образив. То простіть мені. Я, здається, не так, як треба, висловився...

Ми обоє зближаємося до майдану. Стоїмо перед пам'ятником. І я, як у похміллі, думаю: "О, як ти, хлопче, прекрасно, божественно висловлювався. О, будь Богом тричі благословенна така мова! О, коли б так скрізь українці висловлювалися! У Ньо-Йорку, у Детройті, у Чікаґо — і нехай так висловлюються люди навіки вічні у моєму рідному і чужому Києві...".

Дай Боже!

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе спльондровано,
За що мамо гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?

... Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти.

Т. Шевченко

Ю. ЛАЩУК

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КЕРАМІКА

У зусиллі поколінь та невідомих талантів українська кераміка видала такі перлини людського генія, такі скарби художньої культури, які можна зрівняти хіба що із скарбами української пісні. І, відрадно ствердити, що подібно до пісні, це мистецтво як у минулому, так і тепер живе і розвивається.

Важливою передумовою розвитку керамічного виробництва на просторах України є наявність величезних запасів найрізноманітніших глин, які, зокрема, правлять сировиною не лише для керамічних заводів країни, а й широко експортується. Тому на вісх етапах розвитку суспільства на просторах України знаходимо високе як за технологією, так і за художніми ознаками виробництво різних типів ужиткових та декоративних предметів, що в свою чергу виявляє художню обдарованість народу.

Виключно яскравим мистецьким явищем, поширеним на Правобережній Україні, є пізньонеолітична кераміка, яку називають також трипільською або мальованою (2500—2000 р. до нашої ери), що своїм стилем тісно споріднена з тогочасною керамікою узбережжя Егейського моря. Люди цих перших рільничих племен залишили нам безліч пам'яток — посуду та статуеток, які відзначаються оригінальними побудовами та розписами. Наприклад, всі закриті посудини мають схожі форми, силует яких нагадує ромб чи квадрат. Неповторні орнаменти створено на

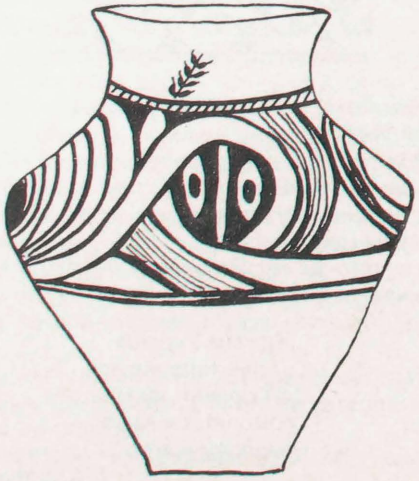

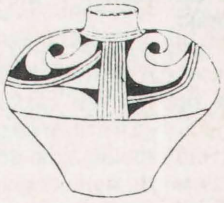

рожевому черепку білою, червоною та рудою глинами. Тут панує стрункa система декорацій — поділ на чотири частини, який символізував пори року, рух часу, майстерності. Твори трипільців відзначаються власним художнім стилем, витонченим художнім смаком.

В музеях України багато представлений посуд скіфської доби, де виділяються схожі на тюльпан горщики, миски із закоченими в середину вінцями, вузькогорлі посудини — корчаги. Чорноморські музеї багаті на кераміку античних часів. Її створювали на грецьку моду гончарі Тіри, Ольвії, Херсонесу, Пантікапею, Босфору. Проте вона має й свої виразні ознаки, чим відрізняється від візантійської.

Ранньослов'янська кераміка першого тисячоліття нашої ери вся сіросталевого кольору. В ній відрізняємо вироби кухонні та столові. Особливо вишуканими, тонкостінними та дбайливо розписаними були миски, дзбанки, вази та кухлі IV—V-го віків, які вже витягалися на швидкообертовому гончарському крузі. В орнаменті знаходимо витончені геометричні мотиви та стрункі декоративні смуги, які не поступають своєю красою перед пізньоримськими зразками.

Із сформуванням руської ранньофеодальної держави в IX—X віках виникають городи — міста, а в них розвинулася будівельна кераміка — цегла, дахівка та декоративні плитки, якими вистелювали долівки та стіни величних храмів та палаців. Майстри-"керамельники" почали вживати кольорові поливи. Тоді ж склалися основні типи посуду, а багато назв і форм від того часу збереглось в народному побуті та гончарському виробництві до наших днів.

У XV столітті загороджується виробництво кахлів, яке залишило нам багато творів, що за своїм мистецтвом дорівнюють найкращим зразкам XVI—XVIII віків, виконаним в Італії, Німеччині чи Голландії. Водночас вони мають оригінальне обличчя, зумовлене величним стилем

українського декоративного мистецтва тих часів. Вигадливі рельєфні орнаменти та цілі сцени прикрашають кахлі XVI—XVII ст., виконані митцями Києва, Глухова, Лубнів, Білої Церкви, Кам'янця-Подільського, Львова, Острога, Луцька, Потелича чи Перемишля.

У XVIII ст. кахлі створюють в десятках місцевостей. Як форми груб (кімнатних печей), так і оздоблення кахлів вражає багатством художніх форм та рішень. Серед них виділяються мальовані кахлі Чернігівщини, які знаходили собі збут також в Росії та Білорусії. Технікою підполивного розпису, виконані на них складні малюнки, що відображали козацький побут та різні міфологічні сцени.

Прикрасою української архітектури — храмів, палаців та громадських будинків, наприклад Лаврської друкарні та дзвіниці, будинку Чернігівської колегії, церков Києва, Переяслава та Чернігова були керамічні фризи, вставки або пам'яткові дошки з гербами козацької старшини. Своїми синіми, блакитними, зеленими та золотисто-оранжевими барвами вони задавали легкості та урочистої святковості архітектурі українського барокко.

В ту ж епоху — 16—18 століть сформувалися в українській кераміці основні техніки підполивного розпису, які звано народною майолікою, а також виробництво керамічної скульптури, традиції збереглися та розвинулися в народному мистецтві 19—20-го віків.

Розглядаючи сучасну українську народну кераміку (точніше кінця минулого і нашого століття), можна виділити в ній декілька художньо-стилістичних зон. Першою слід назвати Наддніпрянщину. Тут в Сунках та Дибинцях зросла власна система орнаменту: пишні квіти, вершники, птахи, чумаки, музики, циган з ведмедем — ось сцени, якими рясно вкриті кахлі та давні миски. Ці розписи по-новому розвинулися в творчості Каленика Масюка — майстра першої третини віку та його учнів — сучасних майстрів — авторів ніжних мисок, широких дзбанків та макітер, горщиків, тикв (баньок) та глечиків, розписаних червоною, білою, зеленою та рудою глинами. Всі мотиви великі, розмашисто витягнені, їм тісно на стінках предметів, адже вони нащадки пишних орнаментів XVIII-го віку.

Не менш художні витвори майстрів інших осередків Наддніпрянщини — Василькова, Обухова, Канева. Тут переважають миски з малюнками птаха-гордиці символу жіночої ніжності та найвишуканіші орнаменти.

На просторах Лівобережної України є три зони керамічного виробництва: Чернігівська, Полтавська та Харківська. На Чернігівщині виробництвом мальованих кахлів славилась Ічня. Стриманими барвами виведено тут коней, квіти,

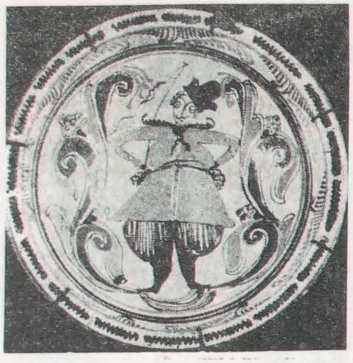

вершників, давні карети, музикантів, дівчину-пряху. Проте за майстерністю виконання, за ступенем переробки баченого і створення художніх образів та символів, митці Ічні не поступаються Київщині. Нині Микола Піщенко робить відомі іграшки — ведмедиків, вершників, зозульок, півників, які стали прикрасою художніх виставок.

На Полтавщині містечко Опішня, а на Харківщині Ізю, Валки та Нова Водолага відомі своїми лембиками — твариноподібними посудинами для напоїв у вигляді лева, барана чи півня — неодмінного атрибута в сервіровці українського столу. Вони вкриті вишуканими наліпними та рельєфними прикрасами, які особливо виділяються після вкриття предмету кольоровою поливою зеленого, вишневого або золотистого кольорів. Краса їх ще й в тому, що вони далекі до бачених у природі форм: це плоди багатющої уяви та творчої фантазії митців з народу.

В Опішні фабрика "Червоний керамік" виробляє іграшки — свисточки та декоративні вироби — полумиски, дзбанки, вази, різні сувеніри рясно прикрашені рослинними орнаментами. Вони отримали схвалення в країні та за кордоном, а імена Олександри Салюченко, Івана Білика, Мотрі і Каші чи Ольги Шиян набули всенародньої шани й популярносаті.

Особливо багате на кераміку Поділля — простори Вінницької, Хмельницької та Тернопільської областей. Тут десятки художніх осередків — яскравих стилістичних шкіл, що мають окремі системи орнаменту, барви, оригінальні форми.

Бубнівка відома полум'яно червоними мисками, дзбанками, кухликами та персневидними куманцями. Яким та Яків Гарасименки розміщують на них своєрідну флору — квіти, вилоги, косиці, виноград, доповнюючи різними фляндрованими (виконаним з використанням затіків барвних глин) мотивами.

Бар, навпаки, славиться білими стінками. Проте скільки веселих барв з'являється на мисках та дзбанках, якого досвіду та вигадки треба, щоб знайти місце небуденним рослинним композиціями та неодмінній на барських мисках — пташці горлиці.

Ще дивовижніші витончено ніжні малюнки павичів, горлиць, голубів та рибок оточених незнаними ботанікам рослинами, листям та гілками знаходимо на півкулястих мисках із Смотрича, виконаних Романом Червоняком, Дмитром Небесним чи Карпом Білооким. Контрасти плям і барв, віртуозне володіння розписом надають величі і сили цим примхливим витворам народних талантів.

В іншому осередку Хмельниччини — Адамівці — поливи не вживають. Зате прекрасні яскраво-червоної барви глини дозволяють витягати вигадливі заокругленої форми горщики, макітри, слоїки, миски, тикви, глечики та дзбанки. Вони вкриті стародавніми геометричними прикрасами, що накладаються за допомогою курячого пір'ячка. Скільки творчої мудрості, художнього почуття та майстерності вкладено в предмети, виконані Яковом Бацуцою, Олександрою Приріжок та сотнями їхніх односельчан, твори яких, як і митців Смотрича, рясно представлені у фондах багатьох музеїв світу.

На Тернопільщині вишуканої форми тикви (баньки), дзбанки та миски робили майстри Бережан, Підгаєць, Золотого Потоку та Товстого, вкриваючи їх білі стінки або дрібнесеньким мереживом фляндрівки, або ж широкими смугами різнобарвних глин. І лише Микола Марченко з Крем'янця полюбив червоне тло, яке заповняв вигадливою сіткою червоних та зелених смуг.

На Волині в селах Рокита та Залісці роблять споконвічний сірий посуд, прикрашаючи його смугами вигадливого геометричного орнаменту. А в Сокалі майстер минулого століття В. Шостопалець славився неповторними формами баньок, глечиків та оригінально розписаними кахлями.

Кахлі, свічники, миски, посуд принесли світову славу видатним митцям минулого віку Петру Баранюкові та Олексі Бахметюкові з Косова на Підкарпатті. Там склався довершений стиль ритованих підполивних розписів, які в наші дні розвивають майстри об'єднані в майстерні Спілки художників — Надія Вербовська, Василь Аронець та інші. Вазки, куманці, барильця, гуцулів широко йдуть на експорт, популяризуючи мистецтво цього давнього осередку української народної кераміки.

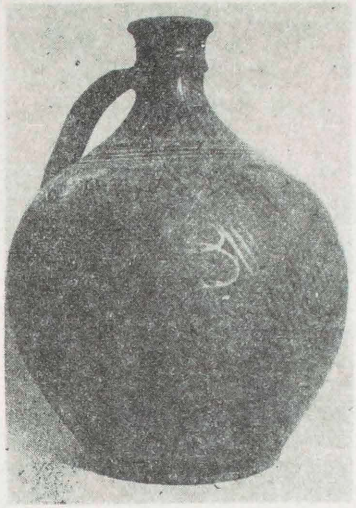

Тиква (Залісці, Волинь).

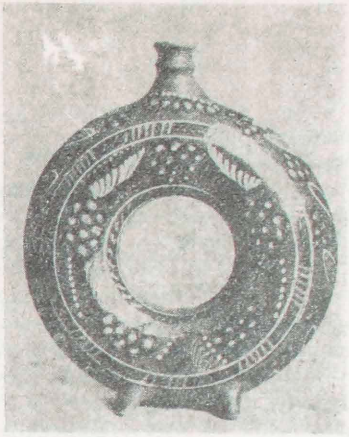

Я. Гарасименко: Куманець (с. Бубнівка на Вінниччині).

Наймолодшу область України — Закарпаття — прославила творчість Михайла Галаса з села Вільхівки на Іршавщині. Створені ним дзбанки-"пивники", баньки-"корчаги", глечики-"довданки", горщики та кухлики — всі смолисто чорні. Тому на стінках добре видніються стримані водночас неповторні за побудовою та барвами орнаменти, виведені рожевим, білим та зеленим кольорами. Він, як і десятки інших майстрів українського народного мистецтва, вже став членом Спілки художників.

ВИДАНО ПІСНІ РОМАНА БОРОДІЄВИЧА

У видавництві "Славута" (72 Вестброк Драйв, Едмонтон) щойно вийшли в світ 12 композицій композитора й викладача музики Романа Бородієвича — під назвою "Київ та інші пісні", на слова Яра Славутича.

До збірника включено хорові й сольові твори на тексти з книжок поет: "Правдоносці" (1948), "Маєстат" (1962), "Живі смолоскипи" (1083), що була відзначена Франківською нагородою 1986 року та інших. Серед пісень уміщено тут такі композиції: "Київ", "Полтавська битва", "Гетьманські горять книгозбірні", "Рясних вінків не клали вам" (про розстріляних поетів), "Жарптиця" та "Оаза". Завершено цей збірник твором **"Славень Христові"** (до 1000-річчя християнства в Україні). Разом надруковано 12 пісень.

Замовлення, з належністю в сумі 8.00 дол., слати на адресу:

Slavuta Publishers,
72 Westbrook Drive,
Edmonton, Canada
T6J 2E1

О РІДНА ЗЕМЛЕ...

О рідна земле, щедра мати,
Принад багато маєш ти, —
Усю тебе не обійняти,
Усі шляхи не обійти.

Весь час милуєшся тобою —
Не намилуєшся за вік
Лісів чарівною красою,
Роздолом нив,
Розливом рік...

Нещасний розум вже віщує
І серце ниє від жалю:
Не все сходжу,
Не все відчую,
Недодивлюсь,
Недолюблю...

Байдуже все скороминуще,
Все малозначуще, дрібне,
Бо що не рік —
пече все дужче
Жага повсюдности мене.

Валентин Лагода

КІУС І ФОНД ВОЛОДИМИРА І ДАРІЇ КУБІЙОВИЧІВ

Канадський інститут українських студій (КІУС) при Альбертському університеті в Едмонтоні засновано 1976 року. КІУС, — єдина в діяспорі українська наукова установа, яку у великій мірі фінансує держава — уряд провінції Альберта. КІУС, це організатор українознавчої науки й одночасно українська видавнича установа, яка спеціялізується у видавництві наукової літератури. Впродовж свого короткого 11-ти річного існування КІУС видав 53 книжки, під сучасну пору підтримує 82 дослідні проєкти. При КІУС діє Педагогічний кабінет української мови, в якому опрацьовуються шкільні підручники, методичні посібники для вчителів.

КІУС своєю діяльністю охоплює не тільки Канаду, але й США, Европу, Австралію, Південну Америку.

Уряд Альберти, з метою підтримки науки взагалі, в тому й української науки, схвалив закон про дофінансовування кожної пожертви на науку розміром 200%. Це означає, що кожна пожертва на КІУС потроюється урядом Альберти.

На цій підставі директор КІУС, проф. Богдан Кравченко, у листі до виконавців заповіту проф. Володимира Кубійовича, датованому 25 серпня 1987 року, підтверджує одержання суми 140.000 дол. на створення Фундації ім. Володимира і Дарії Кубійовичів. Проф. Б. Кравченко інформує, що уряд Альберти до Спадкової суми 140.000 дол. доплатив 280.000 дол., і таким чином Фонд ім. Володимира і Дарії Кубійовичів становить вартість 420.000 долярів, а відсотки від тієї суми становитимуть приблизно 40.000 долярів кожного року. Фонд, згідно з волею дарувальника, буде ненарушимим фондом, і тому він існуватиме вічно. На розвиток науки використовуватимуться відсотки.

Проф. Богдан Кравченко інформує, що гроші з відсотків Фонду ім. Володимира і Дарії Кубійовичів призначатимуть на дотації для науковців-дослідників України, на закінчення Енциклопедії Українознавства і видання англомовної Енциклопедії України, на стипендії для аспірантів, які вивчатимуть ті дисципліни науки, в яких спеціялізувався проф. Володимир Кубійович, а саме географію, демографію, економію і статистику.

Проф. Б. Кравченко дякує в листі за створення фонду й запевняє, що покладені на цей фонд гроші будуть використані сумлінно, з забезпеченням університетського контролю над ними.

При нагоді листа до виконавців заповіту проф. Володимира Кубійовича: Євгена Ф. Бориса, Мирослава Б. Бігуса й інж. Омеляна Тарнавського, проф. Б. Кравченко інформує про створення вічного фонду ім. Стефанії Букачевської-Пастушенко, яка подарувала на цю ціль 100.000 долярів, а уряд Альберти додав до цієї суми дальших 200.000 долярів. Цей фонд, вартістю 300.000 долярів, згідно з волею дарительки, призначений на збереження українських архівів, в тому й на мікрофільмування і каталогування існуючих збірок.

Про ще більший фонд — у наступній статті.

Євген Борис — Директор придбання фондів Канадського інституту українських студій.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ГРАЙ, МОЯ ПІСНЕ!...

Досить невільная думка мовчала,
Мов пташка у клітці замкнута од світа,
Пісня по волі давно не літала,
Приборкана тугою, жалем прибита.

Час моя пісне, у світ погуляти,
Розправити крильця, пошарпані горем,
Час, моя пісне, по волі буяти,
Послухать, як вітер заграв понад морем.

Плинь, моя пісне, як хвиля хибкая, —
Вона не питає, куди вона плине;
Линь, моя пісне, як чайка прудкая, —
Вона не боїться, що в морі загине.

Грай, моя пісне, як вітер сей грає!
Шуми, як той шум, що круг човна вирує!
Дарма, що відгуку вітер не має,
А шум на хвилиночку погляд чарує!..

Серед чистого моря 1890, 17 серпня

ДОПОВНЕННЯ ДО ЗВІТУ ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК В КЕЛОВНА, Б.К.

(НАДРУКОВАНИЙ В Ч.2 НА СТ. 26)

Знимка — з нагоди 60-ліття Союзу Українок Канади вшановано членок 50-літніми грамотами:

В першому ряді з грамотами Доротея Панчук — Вернон — голова Відділу СУК у Вернон, Наталя Іванишин, Анна Воробець, Домка Марцишин.

В другому ряді без грамот — Олена Дзюбенко — голова Пров. Екзекутиви, Анна Шепель — голова Відділу СУК в Келовні.

Учасники панельної дискусії підчас Окружного З'їзду — Вікторія Пушка, Ліда Гузик, Данило Шумук, Настя Воробець.

НАШИМ ДІТЯМ

ВОЛОДИМИР БАРАГУРА

КОЗАК-МАМАЙ

Григорій Шевченко, повертаючися з чумакування до Кирилівки, завжди заїздив до Києва і купував дітям гостинці. І цим разом не забув дітей. Обдарував старших дітей другої своєї жінки — Степанка, Явдоху й Ярину, а тоді і власних дітей з першого подружжя. Ярина дістала медяника, начиненого морквою, сліпа Марійка — макаґіґу, Йосип пшеничного коржика у формі півника, а найстарший син — справжню столярську пилку. Однорічна Марія з другого подружжя — торохтійку.

Одинадцятьлітній Тарас останній отримав свого гостинця. Батько прикликав його до себе і сказав, щоб витягнув з подорожньої торби невеликого вузлика, обгорненого ганчіркою:

—Любиш рисувати — сказав ласкаво батько.

Тарас розв'язав вузлик і занімів із дива й радощів... У ньому була кольорова картина, що зображувала козака із списом у руці, з шаблюкою при боці, з рушницею, прикріпленою до сідла й бандурою через плече. Кінь гнався чвалом, козак сміявся, показуючи білі зуби.

—Це — козак Мамай, — пояснив синові батько.

"Козак Мамай"! — майнуло в Тарасовій голові. І образ козака закріпився його пам'яті назавжди...

* * *

Після смерти батька дід Іван узяв Тараса й Ярину на прощу до Мотронівського монастиря коло Лебедина. Тут було багато богомільців. На просторій площі перед монастирем продавці порозставляли ятки й столи з усяким крамом. Увагу Тараса прикували кольорові образи святих, краєвиди і... диво! — козака Мамая. Такого самого, яким обдарував його батько після останнього чумакування.

Коли вертались з прощі додому, заїхали відпочити до знайомого паламаря. Тут у хаті на одній стіні висіли ікони, а на другій схрещені дві шаблюки, рушниця і... образ Мамая.

—"Козак Мамай"! — шибнуло в Тарасовій голові і з його очей ринули сльози. Тепер він зрозумів, що являє собою козак Мамай. Це — уособлення славного минулого й волі українського народу.

"Веселка"

———————

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Вітер віє-повіває,
По полю гулає.
На могилі кобзар сидить
Та на кобзі грає.
Кругом його степ, як море
Широке, синіє;
За могилою могила,
А там — тільки мріє.
Сивий ус, стару чуприну
Вітер розвіває;
То приляже та послуха,
Як кобзар співає.

ENGLISH SECTION

CANADIAN UKRAINIAN IMMIGRANT AID SOCIETY

The Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society (CUIAS) must not be confused with the Ukrainian Canadian Social Services Inc. (UCSS).

Українська Іміґраційна Служба (УІС) не має нічого спільного та не є те саме що Суспільна Служба Українців Канади (ССУК), Мова в цій статті буде лише про Українську Іміґраційну Службу.

The Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society is a totally independent body with a separate identity. Its only national office is in Toronto, though it has individual member workers in Ottawa, Kingston, Sudbury, Kitchener, Hamilton and Thunder Bay who help to locate sponsors and handle local cases. The Society specializes only in action on behalf of Ukrainian immigrants and refugees.

It was not possible to have access to record books and original documents for the purpose of this article so the following information is somewhat uncertain. It is to be hoped that on some anniversary, a member of CUIAS will write an accurate history of the Society.

Some eighteen years ago, rumours began to circulate in the Ukrainian community of Toronto that Ukrainian refugees were being sent back, by Air Canada, to Poland or to the Soviet Union the moment they appeared on Canadian soil without giving them a hearing or notifying any Canadian Ukrainian establishment. There was much discussion with everybody saying that somebody should do something! Finally, lawyer John B. Gregorovich, Dr. Edward Burstinsky, professor at the University of Toronto and administrator Bohdan Mykytiuk met at the home of high school teacher, Michael Wawryshyn to plan some action. These were the core people; the name of the association was chosen; a list of officers named; Bohdan Mykytiuk offered his home for an office and the Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society was born.

Later, eight more board members were added, the Society was incorporated in 1977 and received its own charitable income tax number. A business office was established. The Federal Government gave a grant for operating the office and to pay the salaries of two secretaries. All other necessary funds for sponsorship of refugees and immigrants must be collected from the Ukrainian community at large.

The functions of the Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society are:

1. To assist in the settlement of Ukrainian refugees and immigrants in Canada. The Ukrainian Canadian Committee (KYK) has officially given the Society a mandate to co-ordinate the sponsorship of refugees. The Society is involved with refugees originating from the USSR, Poland, Romania and Czechoslovakia.
2. To provide assistance for the reunification of families. Individuals attempting to get immediate family members to Canada are given procedural help in filling applications and in passing them on to the Department of External Affairs, Ottawa. There has been some success in this effort but not entirely satisfactory.

At the Conference of the Ukrainian Canadian Committee (KYK), held in Ottawa, October 9—11, 1987, Valentina Kuryliw spoke on behalf of its President, Bohdan Mykytiuk and the Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society. She outlined its most pressing problem; in a word, not enough money!

There are 180 individuals of Ukrainian background located in refugee camps throughout Western Europe. All have been screened, have been accepted as refugees and have been given permission to come to Canada by the Canadian Government. The only obstacle they face is that they must be sponsored for one year by an organization in Canada. The Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society has signed sponsorship for 75 of these and simply cannot afford to do any more at this time unless more money is found somewhere.

In signing a refugee sponsorship, the Society legally undertakes to cover rent, living and food allowances, clothing and possible medical and dental costs not covered by the Ontario Health Insurance Plan, for a period of one year. The Province of Ontario provides a small allowance and pays for lessons in the English language for six months. Each refugee is monitored by a representative of Immigration Canada to make certain that the So-

A Message to Grain Farmers

Special Canadian Grains Program–1987 Extension.

The federal government has announced the 1987 extension of the Special Canadian Grains Program.

The subsidy war between the United States and the European Economic Community is continuing to financially affect Canadian farmers. This program will help offset the low world prices of 1987 grain, oilseed and special crops caused by this subsidy war.

For crops produced in 1987, this special assistance has been increased to $1.1 billion. Also increased is the number of eligible crops. The grain, oilseed and special crops included in the program are listed below.

1 Farmers who applied for a payment under the Special Canadian Grains

- Producer associations
- Provincial extension offices.

A separate application form will be distributed to honey producers in mid-February.

2 A first installment payment covering about three-quarters of each farmer's total entitlement will be made before March 31, 1988. Final payments will be made by the end of June.

Farmers who do not receive a first installment payment will receive their total payment in June.

3 **The application deadline is**

farmers who applied for a payment under the Special Canadian Grains Program last year have been mailed application forms this year. Other farmers can obtain forms by calling the toll-free number, or by contacting:

- Agriculture Canada regional offices
- Farm Credit Corporation offices
- Offices of Members of Parliament
- Elevator agents

3 The application deadline is March 16th, 1988.

To be eligible for the assistance, all farmers must submit an application form. They must be postmarked no later than March 16, 1988.

If you need more information, call toll-free between 7 a.m. and 7 p.m., EST:

1-800-267-6343

wheat barley oats rye mixed grains corn soybeans canola flax sunflower seeds dry peas mustard lentils canaryseed safflower buckwheat field peas faba beans honey alfalfa for processing pedigreed seed popcorn triticale farm fed grain summerfallow in the Canadian Wheat Board area.

Agriculture Canada ...continuing the commitment Canada

MYRTLE KOPAN

MYRTLE KOPAN (nee GULUTZAN) born July 21, 1933, Buchanan, Sask., died April 9, 1987 in Victoria, B.C. Predeceased by her parents Mandary and Maria Gulutzan, three sisters and two brothers. Survived by loving husband Leonard and two daughters Yvonne and Mona of Victoria, B.C. Also two sisters and eight brothers.

Myrtle grew up on the farm just outside the town of Buchanan. When she was 20, she began studying to be a licenced practical nurse at Canora Hospital. She worked there until she was married. She met her future husband Leonard in 1954 and they were married on July 14, 1958. They first resided in Theodore, Sask., where Yvone was born on April 12, 1961. They moved to Moose Jaw, Sask., in 1962 and Myrtle worked at Moose Jaw Hospital. Their second daughter Mona was born Jan. 22, 1965. The family moved to Victoria in September 1968. Soon after, Myrtle began to work at Gorge Hospital. She enjoyed her work, she was a true nurse right from the heart. She worked there until 1976 when she had to leave because of her back injury. Since then and as well as during the time that she was working, she was a super housewife and mother. She was the most loving and caring person anyone could be blessed with knowing.

A few of the special moments Myrtle enjoyed in life were caring for her home and garden, knitting and socializing. She also enjoyed spending time together with her family and especially camping with her husband.

Evening prayers celebrated by Rev. Fr. Michael Sokyrka on Monday April 13, 1987, 7:00 p.m. also funeral service on April 14, 1987 10:00 a.m. at McCall Bros. Floral Chapel, Victoria, B.C., followed by burial at Royal Oak Burial Park.

MAY SHE REST IN PEACE.

ciety is living up to the agreement. To date, the Society has a good record with the Department of Immigration.

It costs aproximately $2000 to resettle one person in Canada for up to one year. The members of CUIAS save the Ukrainian community a great deal of expense by doing all the legal work for the new immigrants free of charge. So far, most of the new refugees have gotten jobs and have adjusted well to their new lives.

The Ukrainian refugees who are still waiting for sponsors are in a critical situation. Many have been in the camps for over two years. The camps in West Germany are so overcrowded that extra tents have been set up. The sanitary conditions are bad. Austria has closed its doors completely to any more refugees. Those arriving in Sweden must be sponsored within 48 hours or the Swedish militia will return them to the country of origin.

The Ukrainian community in Canada is urged to open its doors and its hearts to this latest wave of persecuted compatriots. Kuryliw reminds us that we or our fathers came to this country as immigrants or even as refugees after the Second World War. We must be concerned about our Ukrainian brethren or whose obligation is it supposed to be? They are presently crowded into camps, their days filled with uncertainty and anxiety. They must have doubts about the rightness of their choices; they must survive overwhelming homesickness for familiar faces and places which they will never see again; all this stress and danger in unfriendly surroundings where they are not welcome.

The Ukrainian community in Canada has a larger population than many other minority groups. There is a smaller number of Polish people yet they have averaged 800 sponsored Poles per year. The Czechs are even smaller in number yet they have been able to sponsor 400 individuals in a single year.

Christina Isajiw, Executive Director, Human Rights Commission, World Congress of Free Ukrainians, writes the following in the Ukrainian Voice, January 4, 1988, "In May 1987, 871 people emigrated from the USSR on Israeli visas. Of these, 226 went to Israel. In June 1987, 790 people left, of these 121 went to Israel. In all, 3092 people emigrated from the USSR on Israeli visas during the first of 1987; of these 714 went to Israel." She goes on to say that "Ukrainians who want to leave the Soviet Union today are at the mercy of Western governments". She strongly recommends political involvement.

The Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society is appealing to the members of the Ukrainian community to provide a steady flow of funds. The Society is willing to sponsor and do all the work pertaining to Ukrainian refugees but it must have the financial backing of its people. There will be success and happy results only if we, as a responsive community, make it so.

Please send generous donations to:
Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society
120 Runnymede Road
Toronto, Ontario. M6S 2Y3.

Helen Raycheba
Convenor of International
Affairs UWAC.

ЖУРНАЛ "ПРОМІНЬ" В НОВИХ ШАТАХ

Пресовий орган Союзу Українок Канади "Промінь" убрався в нові шати. Гарна, принадна обкладинка викликає зацікавлення в читача заглянути до середини, розгорнути сторінки та довідатись про що там мова.

Для читачів журнал є великою насолодою; бо в ньому відзеркалюється високий рівень журналістичного хисту, що дорівнює найкращим подібним виданням.

Членство Союзу є горде своїм журналом і є вдячне редакції та всім дописувачам за їх дорогоцінний вклад в користь нашої спільноти.

Журнал "Промінь", огортає різні події нашого самостійницького життя. Він представляє різноманітний зміст, як редакційні статті, інформативні і наукові дописи про сучасне і минуле з ділянок літератури, історії, виховання, мистецтво, куховарство та інше, так що кожний читач знайде в ньому щось, що його цікавить.

Членки Союзанки! Впродовж свого 28-літнього існування журнал, "Промінь", інформував і насолоджував своїх читачів, вказуючи правильний шлях до світлої майбутності; тож виявім і ми йому свою вдячність, тож стараймось побільшити число передплат, як також, подаваймо журналові всяку як моральну так і матеріяльну піддержку для постійного забезпечення його розвитку та нашої організаційної праці взагалі.

Є. Білич — рефер. "Променя".

НАЗУСТРІЧ ЖУРНАЛОВІ "ПРОМІНЬ"

Приємною подією для редакції Променя було привітати на початку року 15 нових читачок; разом з тим редакція мала приємність скласти щиру подяку всім тим, що подбали про журнал, тим, що в кожній хвилині готові сказати про нього добре слово і тимсамим допомогти йому зростати та продовжувати працю.

Останні два роки журнал "Промінь" не клопотав своїми проблемами ані членство, ані відділи, давав собі раду як вмів. Відділи і членство були зайняті проєктами святкувань 1000-ліття Хрещення України, проєктами вишивань, а так наспіло святкування 60-ліття організації Союзу Українок. Тепер маємо перед собою два вільних роки, в яких зможемо підсилити видавничу справу нашого журналу. Бо ні одна організація не може існувати, не маючи своєї власної трибуни, яка в'яже своє членство в одну цілість. І ось до цієї праці кличемо все наше членство.

Дві речі потрібні журналові для його зростання і продовжування — це побільшення числа читачів та фінансове забезпечення. Зараз наш журнал є у боргах і не треба боятися того сказати. Є багато способів, якими ми можемо поставити наш журнал на сильному ґрунті без страху за його майбутність. Ось один з прикладів: тут друкуємо "Звіт" референтки "Променя" Відділу ім. Доньки України в Монтреалі; пані Т. Сидоренко, яка вже вдруге виконує свій обов'язок.

* * *

ЗВІТ РЕФЕРЕНТКИ ЖУРН. "ПРОМІНЬ"
при відділі "Доньки України" — Монтреал

Всіх передплатниць ми маємо — 114. Я зібрала і вислала передплати на журнал $1,110.00. На пресовий фонд $40.00. На нев'янучий вінок по бл.п. А. Вікарчук $35.00.

За рік 1987, я придбала 20 (двадцять) нових передплатниць. Нові передплатниці, це переважно молоді жінки нашої громади.

Дорогі пані!!!

Щиро і сердечно дякую Вам за Вашу співпрацю. Без Вашої підтримки, я не змогла би виконати свій милий обов'язок референтки журнал "Промінь" це журнал нас всіх. Ви працюєте разом зі мною.

Закликаю Вас всіх підтримувати наш журал і на дальше.

Референтка — Т. Сидоренко
Монтреал, 6-го грудня 1987 р.

У цьогорічній праці референтки, пані Сидоренко придбала три нових передплат. Журнал завдячує велику частину своїх успіхів референткам, які працюють на місцях. Деякі референтки виконують цю почесну службу від першого року журнала і досі, інші змінюються на річних зборах відділу. Цього року зголосились деякі нові — що проголошуємо в іншому місці. Плянуємо новий проєкт кампанії, що його проголосимо в чергових числах журналу. Всі досі придбані нові передплати будуть включені в кампанію.

* * *

На цьому місці хочемо відмітити особливу увагу Відділу ім. Кн. Ольги в Лондоні, Онт. Відділ під головством Віри Яременко, референтки "Променя" Вікторії Калюжної, при допомозі інших членок увели успішну форму допомоги журналові. Впродовж року Відділ провів 9 різних гостин, по більшій часті це вшанування "золотого ювілею" — досягнення 65-ліття віку. Для того приготовлялись несподівані "наїзди" гостей, відзначення особи, де підкреслювались громадські заслуги і замість подарунків, гості складали в честь ювілятки дар "на пресу". Отже це ті достойні несподіванки, про яких прочитаєте на сторінках журналу, й які заслуговують на увагу, бо крім самої фінасової допомоги, тут скріплюється моральна сила, тут й шанується друковане слово, тут членство читає свою пресу.

Ще одна приємна й успішна несподіванка — в останньому часі — один відділ Союзу Українок, про що напишемо в черговому числі, склав тисячу долярів на "Промінь".

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Т. Сидоренко, рефер., Монтреаль	3
Маруся Федак, рефер., Скарборо, Онт.	2
Юлія Головата, Етобіко, Онт.	1
Е. Крістюк, Дуфрост, Ман.	1
Марґарета Ременда, рефер., Ванкувер	1
Дж. Тарновець, рефер. Едмонтон	1
Стела Сабат, Мелфорт, Саск.	1
Марія Лещук, рефер., Гамільтон	1
Павліна Іґнаш, Вінніпеґ	1
Марія Дорош, рефер., Саскатун	1
Марія Б. Манюк, Суррей, Б.К.	1
Анна Євчук, Вестон, Онт.	1
Юлія Головата, Етобіко, Онт.	1
Зеновія Зміївська, Тандер Бей, Онт.	1
Гелен Шевен, Ніяґара Фалс	2

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Багато гарних, дружніх і сердечних листів одержує редакція журналу від своїх читачів, часто при нагоді пересилки передплат, або допису.

Деякі з тих листів звернені до мене особисто, як редакторки з оцінкою редакторської праці; змісту журналу, з побажаннями здоров'я на довгі роки редагування, з напоминаннями "шанувати себе" та багато іншого.

Кожний такий лист, навіть кілька радочків я сприймала радісно, бо крім всього іншого такі листи свідчать, що між редакцією і читачам є живе життя, є живий контакт, за яким тужить кожний редактор, бо він щойно тоді знає, що він дає читачеві корисну працю, свідчить це також про співдружність людей, з якими можливо ніколи не стрінемось, але вони близькі одні одним, що нас єднає спільна ідея служби своєму народові.

Складаю тут сердечну подяку всім тим, що поспішили зі словами побажань, спеціяльно затурбованих моїм здоровям, яке поправилось якнайкраще. Продовжуємо отже нашу працю з великими надіями на її зростання. А ось ділимось деякими листами, що наспіли останіми часами до редакції:

Н. Когуська.

————————

Давфин, Ман.

Дорога Пані Редакторко!

Членки Відділу ім. Лесі Українки в Давфині, радіють, що Ви на дальше остались на пості редакторки. Щиро бажаємо, Вам продовжувати Вашу не легку працю, яку ми оцінюємо, ще на довгі літа.

Щиро вітаємо — *Марія Тузик, голова*
Марія Білоус, референтка.

————————

Редвотер, Алта

Мені приємно побажати Вам доброго здорового року. Я отримав нині журнал "Промінь", ч.1 1988 р. дуже гарний, знаменито виданий, гарно виглядає.

Хай Вас Бог благословить, дорогі во Христі Сестри у Вашій праці. Засилаю передплату на два роки і в додатку коляду.

З пошаною — М. Сумак

(Продовження буде)

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕННЯ"

Відділ ім. Л. Українки, — Ванкувер, з ювілейного прийняття п-ва А. Ю. Левицьких	$145.00
Маріян Панчишин в пам'ять дружини Теклі Панчишин — Едмонтон	125.00
Д. і Є Заліщуки, Реджайна — з родинного свята	100.00
Євген і Марія Мудрі — з нагоди свого ювілейного родинного свята	60.00
Розалія і Василь Самець, Виловдейл, Онт.	50.00
Марія Марко, Вінніпеґ	50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Вернон, Б.К	50.00
Відділ при церкві св. Михаїла в Едмонтоні в п. Розалії Гриник	50.00
Марія Меґеґа, Едмонтон, в пам'ять мами Розалії Гриник	50.00
Відділ при Церкві св. Михаїла в Едмонтоні в пам'ять Теклі Панчишин	50.00
Настасія Володимир Воробець, Бирнабі, Б.К.	30.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт.	25.00
Нелі Чорнейка, Ст. Кетерінс	25.00
К. Кірстюк, Норт Ванкувер	25.00
Відділ ім. Л. Українки, Мелфорт, Саск.	15.00
Л. Драґан, Монтреал	10.00
Надя Мекдоналд, Келґари, Алта	10.00
П. Савадська, Лашин, Кве.	10.00
А. Кіндрачук, Єлов Крік, Саск.	10.00
Ґрета Саранчук, Табер, Алта.	10.00
Анна Добровольська, Суррей, Б.К.	10.00
Галя Слюзар, Міссісаґа, Онт.	10.00
Оксана Гунко, Монтреал	10.00
Олена Дзюбенко, Ванкувер	10.00
Марія Савіцька, Саскатун	10.00
Анна Романко, Вестон, Онт.	10.00
Дора Корпан, Едмонтон	10.00
Анна Граблюк, Ґілберт Плейнс, Ман.	5.00
Нелі Мірчук, Чиливек, Б.К.	5.00
К. Савіцька, Ля Саль, Кве.	5.00
Василь Федасюк, Гамільтон	5.00
О. Мисикович, Гамільтон	5.00
М. Жаботинська, Ізлінґтон, Онт.	5.00
Л. Петрів, Канора, Саск.	5.00
А. Андрущенко, Торонто	5.00
Віра Дербавка, Борден, Саск.	5.00
М. Сумак, Редвотер, Алта.	5.00
Катерина Луцюк, Вакав	5.00
Михаліна Козяр, Етелберт, Ман.	5.00
Добр. Ю. Лучак, Вінніпеґ	5.00
Дім ст. громадян Т. Шевченко, Гамільтон	5.00
А. Федун, Торонто	5.00
А. Добромил, Монтреал	2.00
Г. Мочула, Торонто	2.00

60-літний ювілей Відділу "Доньки України"

Реджайна, Саск.

Неділя 20 вересня 1987 року буде се пам'ятний день для відділу Доньки України" при катедрі Зіслання св. Духа в Реджайні.

Святкування 60-ліття відділу почалося Службою Божою, опісля о. Гупка, настоятель катедри, відслужив Молебень за здоров'я членок і Панахиду за померлих. Усі гості тоді перейшли до нашої катедральної авдиторії на смачно-приготовленій, господинями, обід і ювілейну програму.

Голова ювілейного комітету, пані Фіялка Губик, привітала усіх гостей і покликала о. Гупку проказати молитву. Після обіду господиня програми, пані Ліда Горохолин, представила гостей за головним столом: представників Федерального і Провінційного уряду, посадника міста, голів Провінційної Екзекутиви, С.У.К. на Канаду, міського відділу і ювілейного комітету і настоятеля катедри. Слідували привіти цих шановних гостей і представників різних організацій.

Головні бесідниці пані: Павля Данильчук і Галина Данильчук мали цікаві промови на тему "Ролі жінки в сучасній громаді". Пані К. Пасєка коротко і цікаво переповіла історію відділу.

Приступлено до відзначення почесних голів відділу: Наталка Острижнюк, голова відділу, вручувала спеціяльну відзнаку а заступни ця — голова, Розалія Моніта їх представила.

Пані Марія Корпан і Анна Шупинюк відкрили табличку бувших голів Відділу. На закінченя пані Фіялка Губик подякувала присутним за їхню увагу і участь у святкуванні 60-літного ювілея.

Л. Горохолин

Відділ ім. Доньки України в Реджайні

Колишні голови Відділу ім. Доньки України в Реджайні — зліва направо: Марія Юзик, Олин Патрилюк, Ґлена Мельничук, Вайлет Губік, Айлін Клапоущак, Джейн Кушнір, Сильвія Анклевич. Вікторія Сопівник, Анастасія Зенчишин, Марія Корпан.

Оснувательки Відділу. Перша зліва Марія Корпан і Анна Шупенюк.

ДЕНЬ УРОДИН ГАЛИНИ ГУБИ
Лондон, Онтаріо

І знову ми зібралися 15 грудня 1987 р. в аудиторії під церквою, щоб привітати одну з поміж нас, яка дочекалася 65-ліття своїх уродин — це Галина Губа.

Ініціяторами такого вечора були О. Семенюк та д-р Тищенко. Не дивлячись на те, що надворі була зимова завірюха зібралося багатенько людей — це є члени відділу С.У.К., члени громади, члени клюбу для старших громадян "Золотий вік." На столі красувався торт та смачна вечеря. Ювілятку привітала О. Семенюк та попросила о. прот. Віталія поблагословити справи. Відспівали на многії літа нашій ювілятці.

Після вечері слідували привіти: о. прот. Віталій, доб. Надія, від громади Ноженко І. — голова, від відділу С.У.К. — Ноженко А. — заступник голови, від церковного хору — Ващенко М., від золотого віку — С. Сороко. В своїх привітах всі бажали найкращого здоров'я Галині, та щоб не звертала увагу на те, що вже минуло 65 років молодости, а щоб і надалі працювала по своїй силі та брала активну участь в церковному хорі та в хорі золотого віку.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. СВ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ
при Катедрі Св. Володимира в Торонті

В неділю, 4-го жовтня 1987-го року, після Служби Божої і обіду, на місячних зборах відділу голова культ.-осв. комітету п-і Марія Божик читала статтю визначного церковного і громадського діяча — самостійника бл. п. ред. Івана Сирника, виголошену ним на 1-му Конґресі СКВУ у листопаді 1967-го року під назвою "Моє Кредо". Стаття св. п. Івана Сирника — була прочитана із захопленням непохитною силою волі та настанови св. п. ред. І. Сирника до усього, що рідне, правдиве, українське, православне церковне.

———————

В неділю, 11-го жовтня, на сходинах відділу були прочитані три доповіді. Добродійка Анна Ференсів, читала про Св. Княгиню Ольгу, п-і Марія Божик про Малушу — матір Володимира і добр. Є. Василів читала на тему: "Князь Володимир Великий і Охрещення Руси — України в Святу Православну Віру". Присутніми на сходинах були протопресвітер о. Дмитро Фотій, добродійка Минодора Фотій і добр. Катерина Сенцьо та багато гостей прихильників нашого відділу.

———————

В неділю, 1-го листопада на місячних зборах були присутніми протоєрей о. Богдан Сенцьо з добродійкою Катериною. Членки відділу зустріли дорогих гостей оплесками, а голова п-і Катерина Щербань попросили о. Богдана проказати молитву. Підчас зборів голова відділу прочитала аплікацію добр. Катерини Сенцьо про бажання вступити в члени С.У.К. відділу ім. Св. Княгині Ольги. Це була для відділу велика радість вітати в своїх рядах молоду добродійку. Гучні оплески були ознакою признання.

———————

В неділю, 8-го листопада, відбувся осінній базар під головуванням п-і Діни Гетьманчук.

———————

В неділю, 22-го листопада, після Служби Божої відбувся обід — прийняття на вшанування новопризначеного настоятеля православної Катедри Св. Володимира, протоєрея о. Богдана Сенця з родиною. Це було справжнє досягнення парафії після довгого очікування вітання нового священника!

При вході до залі вітали о. Богдана з добродійкою Катериною і донечкою Анною голова відділу С.У.К. ім. Св. Княгині Ольги п-і Катерина Щербань і голова Катедральної громади пан Микола Гетьманчук.

Пані Катерина Щербань пришпилила добродійці Катерині і донечці Анні Корсажі з чудових квітів, а голова пан Микола Гетьманчук привітав їх хлібом і сіллю.

Грім оплесків зустрів о. Богдана з родиною і супроводив на призначені для них місця, а спів Многая Літа силою своєю досягав неба. Вітали о. Богдана з родиною настоятель Катедри Св. Володимира митр. прот. о. Петро Бублик, протопресвітер о. Дмитро Фотій, добродійка Катерина Бублик пан Павло Кіт, діти укр. школи, яких підготовила добродійка К. Бублик, голова катедральної громади пан Микола Гетьманчук, голова місцевого КУК інжинер Ярослав Соколик, голова культ.-осв. комітету п-і Марія Божик, від братства добродійка Славченко і пан Хохитва та багато осіб з поміж присутніх.

Зворушливою була хвилина, коли о. Богдан дякуючи усім пригадав розмову з матір'ю, коли залишив рідну хату. Мати сказала — іди сину, неси в народ Святу Віру.

———————

В неділю, 6-го грудня, на місячних зборах пані Діна Гетьманчук читала слово голови Централі СУС, Ярослава Скрипника, виголошене 17-го серпня 1987-го року в Саскатуні. Прослухавши, присутні обдарували п-і Діну Гетьманчук оплесками. На зборах був присутній о. Богдан Сенцьо.

———————

В неділю 13-го грудня відбувся передріздв'яний базар. Продавалася пшениця, мак, печиво, колачі, вишиті серветки, подушечки для голок, кераміка та солодощі. На першому і на другому базарі продавалися дуже гарні річі. Пані Валерія Лисенко відповідала за продаж річей, п-і Ліля Адамець і її муж Ярослав удекоровували столи і залю, а п-і Є. Літвінова вписувала пожертви.

———————

Крім усього згаданого відділ ім. Св. Княгині Ольги багато допомагає потребуючим православним українцям в Бразилії. На протязі останніх 3-х років було вислано 144 пачки з одягом по 20 фунтів кожна. На кошти пересилки пан Олег Головатий подарував 2.000 долярів. Пачки висилалися на адреси: Суспільної Служби в Курітібі при Об'єднанні Українського Православного Сестрицтва, голови Консисторії о. Миколи Милусо, адміністратора Консисторії, о. Степана Плах-

☞

Галина переїхала до Лондону з сином Юрієм ще в 1980 р. з брантфорської громади і з першого дня аж до цього часу співає в хорах та ще зайнялася пересилкою пакунків до Бразилії.

Галина подякувала ініціяторам такого гарного вечора, за смачну вечерю, яку приготовили Тищенко Ол-ра, Семенюк О., Панасейко Т., за привіти, та всім присутнім, що так гарно звеличали цей незабутній вечір, та пообіцяла і надалі працювати по силі можливости.

Вечір пройшов з гумором у веселому настрої. Зібрано на пресу, з якої $25.00 на "Промінь."

На многії літа Галино.

В. Новицька

50-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ДМИТРА ТА ЄЛИСАВЕТИ ЗАЛІЩУКІВ

У суботу 24-го жовтня, Дмитро і Єлисавета (з дому Папіш) Заліщук запросили родину та приятелів до Божого Храму в Саскатуні, Катедри Присвятої Тройці, скласти подяку Всевишньому за щасливе подружнє життя впродовж 50 років.

Настоятель Катедри, прот. М. Олесюк та племінник ювілянтів і о. Михайло Заліщук, відслужили Молебень подяки. Приятель молодять, пан Гавриш, з добірним хором, дякував.

50 років тому, в Мічам, Саск., о. Іван Майба звершив чин вінчання Дмитра Заліщука та Єлисавети Папіш. Перва дружка, Віра (Клюкевич) Савченко з Фінікс Арізона, заступаючи сестру Єлисавету Вахняк і заступаючи маму Тересу Старлинг. Дружби — Іван Митрополіт з Кортней, Б.К.; Дмитро Боднарчук з Ґрінбей Конектикут С.Ш.А.; Ярослав Заліщук з Донкан, Б.К. Дружки та дружби щиро відгукнулись на запрошення знова послужити молодятам. Після молитви в церкві, запрошені перийшли до Православної залі на вечерю і забаву. Прот. М. Олесюк поблагословив страви що були приготовані громадянками парафії в Саскатуні.

Племінник о. Михайло Заліщук покликав до слова слідуючих — пані Анну Клапоущак від Союзу Українок Канади при Катедрі, де ювілятка є членкинею; пана Михайла Маковського, голову У.П.Ц. в Мічам, де п-во Заліщуки ще є членами; д-ра Володимира Заліщука, племінника, який переповів короткий життєпис ювілят і попросив гостий встати і заспівати "На многії літа". Пані Славка Охітва, племінниця, прочитала листа від її брата, а племінника ювілят. У цім листі пан Зиновій Буряник поділився думками про свої молоді літа під час літних вакацій у Мічам, де він пробув зі своїми вуйками та їхніми родинами; Пані Меланя Буряник, сестра Дмитра Заліщука, зложила привіт братові й братовій. Пан Л. Кий, голова громади склав привіт від Катедри.

Ювілейну грамоту прочитав і доручив господар від Його Блаженства, Митрополита Василія; прем. міністр. Брайн Малруні; послів усіх партій політичних; міста Саскатуну; телєграми від родин і приятелів з ріжних частин світу.

На закінчання господар покликав до слова ювілят. Дмитро подякував Богові за здоров'я і щастя, подякував дружині Єлисаветі за любов, витривалість та приятельство за минулих 50 років, родині за пошану і за те, що незабувають за вуйка та вуйну, приятелям за братерство й усім, що прибули на їх свято.

Єлесавета також склала подяку Богові за минуле та просила здоров'я на будуче, подяку мужеві Дмитрові, родині, усім присутнім та паням у кухні за смачну трапезу.

Панство Дмитро і Єлисавета Заліщук, так як завжди, подарували на українську пресу:

"Вісник" $100.00
"Промінь" $100.00
"Український Голос" $100.00

Сповнивши свої обов'язки на прикрашення Катедри в Саскатуні, обов'язки на фонд святкування 1000-ліття хрещення України у Святу Православну Віру, Дмитро й Єлисавета поїхали до Desert Hot Springs California на зиму. Їх адреса є: M.A. Zaleschuk, SP 164-Skys Haven mobile pk 14777 Palm dr., Desert Hot Springs Cal. 92240.

Племінник — о. Михайло Заліщук

тина, а також висилалися і індивідуальні пачки. Листи подяки читалися на місячних зборах відділу. Писали: О. Микола Милусо, о. Степан Плахтин, о. Олександер Костенко і пані Надя Онишкевич. Відділ допомагав студентові з Бразилії, який почав студії в Колєгії Св. Андрея, православним українцям з Польщі, допоміг приїхати українці з Авганістану, допомогає українській школі при Катедрі і садочкові, склав пожертву на комісію Дешена, для ув'язненого Дем'янюка та підтримує матеріяльно українські установи. Відповідальну працю при висилці пачок виконує п-і Зоя Гречка.

Провадиться інтенсивна допомога на розбудову Культурного Центру на оселі Київ у зв'язку з 1000-літтям Охрещення Руси-України в Святу Православну Віру.

Добр. Єлисавета Василів
прес.—реф.

35-ліття Відділу ім. Кн. Ольги і Відзначення членок, Стінен, Саск.

В неділю 8 лист. 1987 р. святкувала громада св. Димитрія в Стінен храмове свято, а Відділ Союзу ім. Кн. Ольги того самого дня свій 35-літній ювілей. Храм заповнений вірними громади та гостям. Після врочистої Літургії прот. Є. Стефанюк відправив панахиду за покійних, а молебень за здоров'я членок, під час якого членки держали світло і прапор. По молебні о. Стефанюк привітав присутніх і запросив до міської залі на святочну гостину.

У святочно удекорованій залі висів портрет Кн. Ольги — роботи пана Р. Стиранко, а нижче портрета символ Союзу Українок — смолоскип з відповідним написом 1952—1987 і жовто-блакитними стяжками. На головному столі застеленому вишитим обрусом лежав у декораний ювілейний торт, квіти і свічки. Перед головним столом стояв малий столик, на ньому три колачі на підвищенні перев'язанім жалібною стрічкою, довкола нього свічки за покійних членок. У другій частині залі була розложена виставка ручних робіт, народного мистицтва, світлини, альбом п. Д. Камінського про подорож в Україну — дарунок Відділові: Молитву перед обід провів о. парох і поблагословив поживу. По обіді привітав гостей з сусідніх громад і своїх та побажав успіхів у ювілейнім святі Відділу ім. Кп. Ольги.

Святочну програму Відділу перебрала голова Марія Курковська, яка привітала присутніх, зокрема бувших голів Відділу Докію Гуньку, Марію Козменюк з Йорктону, представила головний стіл і п'ять основательок товариства, які від заснування т-ва впродовж 35 літ працювали — Марта Маленька, Анастасія Корпан, Марія Вігнан, Єлисавета Цуркан, Анастасія Анака і Франя Гунька, привітала гостю-бесідницю. Вікторія Королюк і Анеля Стеранка вдекорували корсажами вище згаданих заслужених піонерок.

Історію Відділу за 35-літню працю передала Анна Ковальчук і представила гостю-доповідачку пані Катерину Лабюк з Канори, Саск. Привітавши гостей і членство Відділу шановна доповідачка привітала цей святочний день ювілею, всіх присутніх гостей та висловила признання за таку гарну проороблену 35-літню громадську працю. У своїй глибоко змістовній промові пані Любюк згадала про тяжкі початки, про здобутки жіноцтва в Союзі Українок Канади і закінчила закликом до жіноцтва і молодшого покоління не жаліти часу, а продовжувати цю працю на добро свого українського народу. Подяку шановній К. Лабюк за її цінну доповідь склала Василина Стеранка.

По цім слідувало вшанування пятьох членок за 35-літню працю у Відділі і одну членку за 25-літню в Союзі Українок Канади. Це була зворушлива точка на програмі; Парася Ґурська по черзі прочитувала активність кожної відзначеної членки, а наша гостя К. Лабюк вручувала спеціяльні ювілейні шпильки і грамоту з ґратуляціями, а одній членці за 25 літ. Адонія Козменюк вручила маленький дарунок від Відділу пані Лабюк як вияв вдячности за її участь і цінну доповідь.

По цім слідували привіти від сусідніх відділів, що їх склали пані: Л. Джаман — Відділу в Гаєс, Ольга Михайлюк — Відділу ім. Лесі Українки в Стирджес; Г. Лисан — Відділу ім Ольги Кобилянської в Годсон Бей; І. Ґриба — Сестрицтва в Ендевор. П. Орест Ростоцький, голова громади св. Димитрія в Стінен склав подяку присутнім за їх участь, а членкам відділу за їх невсипущу працю, підкресливши, що де є зорганізоване жіноцтво, то в тій громаді є великий поступ та побажав успіхів на майбутнє.

В кінцевому слові прот. Є. Стефанюк передав привіт від ТУС. Черемош та у своїй піднесеній, захоплюючій промові підкреслив важливість бути членкою організації і брати активну участь у праці, щоб нести цей смолоскип світла і не дати йому погаснути, Програму свята закінчено молитвою "Достойно є".

Анна Ковальчук

Зліва направо — Франя Гунька, Анастасія Анака, Марія Вігнан, Антонія Корпан, Марта Маленка, Катерина Лабюк, прот. о. Е. Стефанюк. Відсутня Єлисавета Цуркан.

Ювілей 50-ліття Відділу ім. О. Пчілки в Мирнам, Алта

В неділю 15 березня 1987 р. Відділ ім. Олени Пчілки в Мирнам святкував свій ювілей 50-ліття громадської активности.

Зараз по Богослуженні о. Зубрицький відслужив Молебень за здоров'я членок, а Панахиду за покійних. Членки держали світло на переді а голова Відділу з прапором.

По Богослуженні з церкви всі зійшли до залі на обід. Голова Відділу М. Дубельт, як господиня свята відкрила програму, представила гостей за столом: о. і добр. Савченко, Д. Яремчук, голова громади, Лелія Зубрицька, голова Пров. Екзек., о. Зубрицький, Анна Звоздецька, добр. Зубрицька, І. Звоздецький. А. Ткачук і О. Яремчук вшанували корсажами Лелію Зубрицьку та А. Звоздецьку. Молитву перед їжею провів о. Зубрицький.

У святочно прибраній залі голова Відділу М. Дубельт відкрила ювілейну програму привітавши численних гостей. Привіти відділові склали: голова церковної громади в Мирнам, Л. Зубрицька, голова Пров. Екз., М. Чернівчам, голова Відділу ім. Л. Українки в Ту Гилс, о. Савченко, настоятель.

Першим на програмі виступив хор з Сен Павел під управою дириґента Л. Маріянича, який відспівав "Пречиста Діва Мати" і "Така її доля." Деклямація Ґордона Яремчук "Учітеся", Джюді Дубельть — сольо-спів — "Рідна мати моя" і "Взяв би я бандуру. Акомпанювала на піяно Кері Карбашевська.

Історію жіноцтва переповідала голова М. Дубельт. Вона говорила, що Відділ переходив великі початкові труднощі, бо були це часи економічної кризи в Канаді. Праця головно почалася для потреби церкви і свого народу.

Товариство було започатковане в 1932 році, коли панна Ольга Плавюк (Ольга Ганночко) написала листа до Централі в Саскатуні за статутом. Того самого року приїхала до нас літною порою Ганка Романчич та промовляла до нас на тему домашнього господарства, а також і про організацію Союзу Українок Канади. І щойно в 1934 році товариство вписалось в члени Союзу Українок. Через певні труднощі товариство перервало контакт з Централею і в 1939 році знов його відновило, що продовжує досі. В тих часах число членок було понад 70, тепер маємо 30.

Багато роботи чекало тих жінок.

Відділ ім. Олени Пчілки. Сидять в першому ряді зліва направо: Мілька Бохон, Павліна Мишинюк, Катерина Солован, Лілія Ткачук — секр., Орися Яремчук — касирка, Ширен Яремчук — перша заст. голови, Марія Митрунець.

Другий ряд: Качолка Семенюк, Єва Стельмащук, Анна Галущак, Марія Бабій, Аннета Мадняк, Катерина Максимюк, Ели Яремчук, Гилда Яремчук, Ольга Ґоджюк, Калина Яремчук.

Третій ряд: Катерина Мельничук, Текля Бойко, Ґеня Яремчук, Бирніс Яремчук, Мирна Яремчук, Анна Крінковська, Павліна Надорак, Павліна Яремчук, Каролька Клічак — друга заст. голови, Кароля Мишинюк.

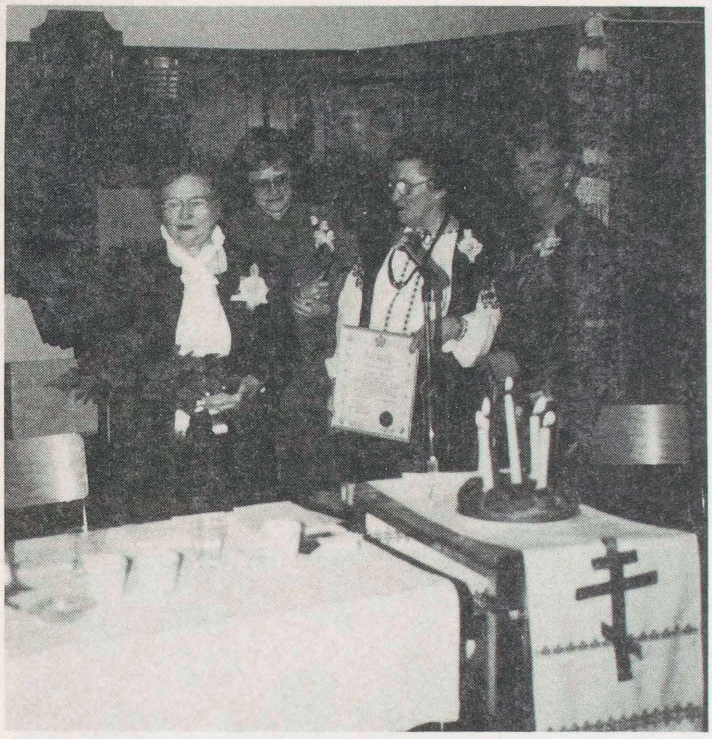

Відзначення Мілю Дубельт грамотою і квітами, зліва направо: Міля Дубельт, Орися Яремчук, Анна Звоздецька і Лелія Ткачук.

Почала громада будувати церкву в 1942—43 р.р. Жіноче товариство пережило багато змін за ті роки. Деякі відійшли у вічність, інші виїхали до інших місцевостей, але помимо того праця проводилася. Впродовж 50-ти років членки Відділу сповняли обов'язки супроти своєї церкви, Союзу Українок Канади і свого українського народу. Всім членкам належиться щире признання за їхню щиру працю.

Після промови голови слідувала хвилина мовчанки в пам'ять покійних членок. Засвічували свічки Єва Стельмащук, Текля Бойко, Галька Маріянич і Ґеня Яремчук це у пам'ять упокоєних перших голів піонерок: Палагну Плішку, Ядвигу Котишин, Параску Яцейко і Настю Мельник, а одну свічку з відзнакою за всіх покійних членок.

Вшановано бувших голів, що були присутні: Христину Саковську, тепер в Едмонтоні, Ксеню Ханасик — Мирнам, та згадано тих, що були відсутні: А. Чапельська, К. Шимко і Р. Просків. Загостили також пані, що були наші членки: Стефа Дутка — Вермілійо, Анна Котишин — Веґревил, Галька Маріянич — Ардросин, Марія Палійчук — Сен Павел,

Світлина відзначених членок, зліва направо сидять: Марія Бабій, Гилда Яремчук, Анна Галучак, Павліна Мишинюк, Катерина Мельничук, Марія Мисенчук і Лілія Ткачук, стоїть Мілька Дубельт.

Марія Семенюк — Едмонтон, Марія Буга і Тетяна Роса — Мирнам.

Членки, що осягнули 25 років праці отримали грамоти і корсажі; М. Дубельт, викликала імена, Ш. Яремчук, Орися Яремчук і Керол Мишенюк прочитували короткий життєпис і заслуги членки, а голова Пров. Екзек. Л. Зубрицька вручувала грамоти, що їх одержали: Катерина Мельничук, Гилда Яремчук, Марія Мішенчук, Марія Бабій, Анна Галущак, Марія Мишинюк і Лілія Ткачук.

Після вручування грамот слідувала промова пані Анни Звоздецької, Пані Звоздецька, уступивша голова Союзу Українок Канади. У своїм слові пані Звоздецька, привітавши ювілей, зібраних в імені Централі в Саскатуні, оцінила працю відділу для громади. Коротко оповіла про святкування 1000-ліття Хрещення України та просила членок продовжувати працю для церкви, культури, та організації.

По цім слідувало відзначення і нагородження членки за 50-літню працю при Відділі — Мілеку (Котишин) Дубельт. Пані Звоздецька вручила їй грамоту від Союзу Українок Канади, побажавши їй кріпкого здоров'я, а Л. Ткачук о. О. Яремчук вручила їй квіти.

Отець Зубрицький дав признання відділові за його більше як 15 років співпрацю з ним як парохом і побажав їм щастя та здоров'я.

Хор відспівав дві пісні "І шумить і гуде" та "Де Дніпро наш"... Подяку пані Звоздецькій склала пані Дубельт, так само подякувала пані Зубрицькій та всім, тим, що допомогли цей ювілей зробити таким величавим. На закінчення о. Савченко проказав молитву і співом "Де згода в родині" закінчено програму.

Тепер ще відбулось традиційне краяння торта, чай, і вільна товариська гутірка.

М. К. Дубельт.

ВШАНОВАННЯ ЗА 50-ЛІТТЯ ПОЧЕСНИМИ ГРАМОТАМИ
Гефорд, Саск.

Дня 11 жовтня відділом. О. Басараб в Гефорд, Саск. влаштував свято відзначення своїх членок за громадську активність у відділі за 50 і більше років праці. День почався Службою Божою і освяченням овочів та ярини. Відслужено панахиду за померших членок. З церкви усі перейшли до залі на смачний обід.

Стіл для почесних членок був гарно прибраний, застелений вишиваним обрусом, а на нім коляч, торт і золоті свічки. Стіна прикрашена написом і смолоскипом. Програма почалася співом "Царю небесний". Вступне слово виголосила голова Відділу Савеля Гарах. Згадала двох членок, які відійшли від нас. Хор відспівав "Вічная пам'ять", а пані Гарбуз вклала дві рожі до нашого так великого квітникового пам'ятника, який складається з рож кожної членки, що відійшли у вічність.

Гефорд. На знимці зліва направо — Анна Симчич, Анна Ткачук, Анна Яківчук, Анна Романович, Марія Калин, Марія Яківчук, Марія Карпюк.

Голова Савеля Гарах представила чотири членки для відзначення, Марусю Яківчук і Марію Калин, хоч вони переїхали до іншого місця, але вони з нами працювали. Анну Романович, прибула до нас з Принц Альберт і Марію Карпюк, ми пізніше вшанували їх корсажами і грамотами у їх домі.

Жіночий хор відспівав "Качки летять". Пані Михайлюк представила гостю бесідницю — добр. Стеценко та вшанувала її корсажем. У своїй промові добр. Стеценко пояснила, що цього року припадає ювілей 60-ліття цілої організації Союзу Українок Канади, що всі відділи в Канаді вшановують ювілейний рік, згадують цю велику подію. Праця жінки, матері є дуже відмінна в організації Союзу Українок, чи церковної громади, яку вона виконує у своїй родині. Праця жінок в організації подібна до жінок мироносиць, які служили Богові. Так наші членки тут віддають свій час і служать громаді. На закінчення промови добр. побажала ювілятам многих літ та кріпкого здоров'я.

Подяку добр. Стеценко склала О. Михайлюк. Хор, під проводом О. Михайлюк відспівав, "Ой у полі могила". Приступлено до відзначення членок. Стефанія Гавриш прочитувала діяльність кожної членки, добр. Стеценко вручувала грамоту, а Ліда Ланська та Марія Карпюк прищиплювали корсажі.

Під час з'їзду в Саскатуні відзначувано членок, які були поверх 50 років в організації, наші членки не були там присутні, то Централя прислала грамоти, що їм тепер вручено — Анна Симчич за 58 р., Анна Яківчук — 57 р., Анна Ткачук за 57 р. Хор відспівав усім "На многії літа" і "Плачуть карі очі" при грі на мандоліні. Кінцеве слово виголосив о. Стеценко.

Савеля Гарах склала подяку Насті Гарбуз за коляч, Єлисаветі Никифорук за торт, Єлисаветі Безмутко декорования торта та всім, що причинилися до програми. Збірка з чаю принесла $200.00. Окремо по $20.00 склали — Анна Симчич і Анна Ткачук, а $15.00 Анна Яківчук, Вікторія Керелюк $50.00, Відділ — збірка $150.00. На прес. фонд журнала $165.00, з того оплата кліш — $40.00. Прес. фонд Променя $125.00.

Ольга Смитанюк, референтка.

Зліва направо — Анна Симчич за 58 літ, Анна Ткачук — за 57 літ і Анна Яківчук за 57 літ приналежности до Союзу Українок Канади.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Редфілд-Річард, Саск.

Річні збори відділу відбулися в домі п. Зірки Ковальської у вівторок, 8-го грудня 1987 р.

Голова, Кароля Дмитрук переводила збори. В своїму слові, вона подякувала членкам за кооперацію, та просила пробачення за помилки. Пані Олеся Плюта в імени членок подякувала голові за її цілорічну працю та бажала їй витривалости й успіху в наступному році.

Секретарка Стефанія Никифорук читала звіт з минулих річних зборів і також звіт діяльности відділу: — відбули 6 зборів і 3 засідань заряду.

По зборах мали перекуску, з якої збірка призначена на місійний фонд. Також підчас перекуски співали "Многая Літя" для тих членок, що їм припав того місяця день народження. Діяльність: сповнили бюджет до Централі, чистили церкву і народний дім, видали 3 обіди, 1 вечерю, і 1 вечерок, бінґо та продаж печива. По черзі гостили священника і добродійку після Богослуження. Їздили колядувати.

Підчас зборів слухали читання обіжників, листів вибране з "Променя" та інших ґазет, поезій або біоґрафію в честь Шевченка та Лесі Українки; гурток співали пісні в їх честь. Також бачили після зборів фільму про виноград (як його покроплюють в Каліфорнії.

Відбули (в злуці з відділами в Норт. Бетелфордському окрузі) свято 60-ліття Союзу Українок Канади як також 60-ліття місцевого відділу ім. Лесі Українки в Редфілд — Річард, Саск.

Касирка, О. Плюта, читала фінансовий звіт. Підчас року жертвували на слідуючі ціли: місцеву церкву, Музей Союзу, Зелений Гай, Ювілейний Фонд Союзу, "Amnesty International" Червоний Хрест і Фонд поборювання рака.

Фінансовий стан в 1987: в касі з 1986 — 1,510.70, прихід в 1987 — 2313.40, розхід в 1987 — 2,443.28. Лишається в касі 1988 — 1,380.82.

Заряд на 1988 лишається той самий: голова п. Кароля Дмитрук. 1 заст. — Евгенія Никифорук. 2 заст. голови — Олеся Ковальська, рекордова секретарка — Стефанія Никифорук, кореспонденційна секр. Ольга Никифорук, касирка — Олеся Плюта. Контрольна комісія: О. Ковальська і Ю. Кучірка.

Референтки: архіву — Настя Іванчук, добродійна — Олеся Плюта, освітно-культурна — Зірка Ковальська, господині — Юлія Кучірка.

В імени членок нашого відділу, я бажаю всім працівникам журнала "Промінь" та всім членкам всюди Щасливого Нового Року і багато витривалости в громадській праці.

Кор. секр. — *О. Никифорук*

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У сьому річницю упокоєння моєї дружини **Анни Кримлянської** — упокоїлася 31 березня 1981 року в Ст. Кетеринс, Онт. у її світлу і незабутню пам'ять складаю на журнал "Промінь" 25.00 дол. Хай канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять!

Муж покійної Анни — Володимир Кримлянський,
Ст. Кетеринс, Онт.

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька, дідуся і прадіда **Семена Хаби,** який відійшов від нас на 82-му році свого життя 17 лютого 1976 р. замість квітів складаю в його світлу пам'ять $20.00 на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Анна Хаба, діти внуки
і правнуки, — Редвотер, Альта.

———————

У світлу пам'ять бл.п. **Катерини Лецюк,** яка упокоїлась в м. листопаді 1987 р. в Айтуні, Саскачеван, кладемо невянучий вінок на її свіжу могилу і складаємо в пам'ять покійної $20.00 на журнал "Промінь".

Дочці Олі й зятові Петрові Михайлишинові з Тандер Бей, Онт. складаємо щирі співчуття.

Володимир і Наталя Базюк з родиною,
Едмонтон, Альберта

———————

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої свахи **Марії Білокурей,** яка упокоїлась у Вакав, Саск. 12-го січня 1988 р., засилаємо 25.00 дол. як нев'янучий вінок у її пам'ять на журнал "Промінь".

Родині покійної складаємо сердечні співчуття. Вічна їй пам'ять.

Іван і Катерина Луцюк,
Вакав, Саск.

У четверту річницю упокоєння мого **дорогого мужа, тата і дідуся бл.п. Якимишина,** який відійшов від нас у вічність 30 січня 1984 року в його світлу і незабутню пам'ять складаю на нев'янучий вінок 50.00 дол. на "Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Сумуюча дружина Анна Якимишин і діти
Вестін, Онт.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих: мужа і батька, **бл. п. Михайла Короля** і дорогої доні **Ольги Ґулак,** замість квітів, складаю в їх світлу пам'ять 10.00 дол. на "Промінь".

Дружина і Мама Юлія Король
Канора, Саск.

———————

У першу річницю відходу у вічність мого дорогого незабутнього мужа, **батька і дідуся, Василя Марусяка,** який упокоївся 18 лютого 1987 р. в його світлу пам'ять складаю 15.00 дол. на "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Дружина Анна, син Никола з дружиною,
внуки — Роман і Богданка Марусяк,
Гамільтон, Онт.

———————

У четверту річницю смерти мого мужа. д-ра **Бориса Стукало,** замість китиці квітів складаю в його пам'ять 25.00 дол. на журнал "Промінь".

Дружина Валентина, діти і внуки
Гавкестон, Онт.

———————

У десяті роковини упокоєння дорогого **Батька і Дідуся** — упокоївся 13 лютого 1978 року у Гейрі Гил, Альберта, замість китиці квітів на його могилу складаю 25.00 дол. на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Донька Марія Захарюк з родиною,
Суррей, Брит. Колюмбія

———————

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу **бл. п. Анни Конічковської,** яка упокоїлась в Содбури, Онт. 30 квітня 1987 р. в її пам'ять складаю 25.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Анастасія Погранична,
Ніяґара Фалс, Онт.

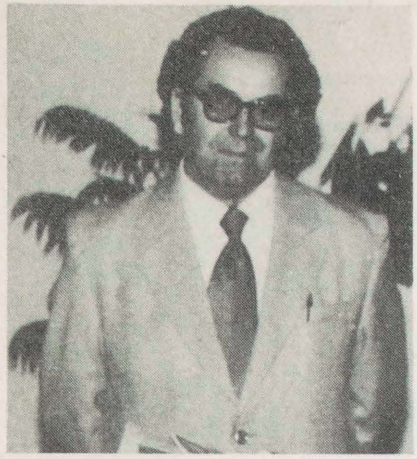

У третю болючу річницю упокоєння мого дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуня, бл.п. **Ореста Заставного,** який залишив нас у великому смутку 22 лютого 1985 року, засилаємо $40.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на дорогу могилу, Хай пам'ять про Ореста живе вічно між нами. Ти відійшов від нас, мій муже, але душа твоя живе в наших серцях доки ми житимемо.

Вічна йому пам'ять.

Дружина Оля Заставна з родиною
Кадворт, Саскачеван.

———————

Замість квітів на могили наших батьків — тато **Михайло Шпак** упокоївся 3 лютого 1975 р., **Мама Іринка** 27 лютого 1950, тато **Никола Іванчук** — 25 листоп. 1957 р., в їх пам'ять складаю $10.00 на "Промінь".

Євген і Анна Іванчук
Витків, Саск.

———————

У незабутню пам'ять наших родичів: **Михайло Охрей** упокоївся в грудні, 1969; **Василь Гуменний** в січні, 1972; **Анна Гуменна** в березні, 1983, засилаємо наш дар на журнал "Промінь".

Орест і Олена Гуменні.
Ітонія, Саск.

———————

У світлу пам'ять мого **мужа Сергія,** який упокоївся 6 січня 1980 р. в його незабутню пам'ять складаю дар $25.00 на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Дружина Оксана Бугай,
Гамільтон, Онт.

———————

На свіжу могилу нашого бувшого члена **Петра Васько,** засилаємо $10.00 на "Промінь", Петро упокоївся 25 лист. 1987 р. Засилаємо співчуття всій родині від відділу ім. О. Кобилянської у Витків.

Ганя Іванчук, Кор. секр.

У пам'ять **Кароліни Возняк,** яка упокоїлась 4 грудня 1987 р., жертвую в її пам'ять 25.00 на "Промінь". В смутку згадую свою довголітню сусідку і приятельку.

Анна Ціпивник (Пентелея)

———————

У світлу пам'ять **Анни Скоробогач,** яка упокоїлась 27-го січня, 1988 р. в Саскатуні, колишні сусіди й співпрацівниці в Відділі ім. Олени Пчілки, Союз Українок Канади, Прілейт, Саскачеван, складаю $20.00 на журнал Промінь. Родині висловлюю щирі співчуття.

Ольга Райчиба — Едмонтон

———————

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері складає на нев'янучий вінок $15.00 на свіжу могилу нашої заслуженої членки піонери, **бл. п. Франі Бойкович** (приїхала до Ванкуверу з родиною з Айтуна), упокоїлась на 91 р. свого життя 28 січня 1988 р.

Родині складаємо щирі співчуття.

Маргарета Ременда — референтка

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих батьків — **Мами д-р Людмили Бризгун, Тата д-р Константина Бризгун,** замість китиці квітів засилаю $15.00 "Промінь".

Вічна їм пам'ять.

Дочка Леся Шанта, Торонто

———————

У шосту річницю смерти дорогого нам мужа, батька і дідуся, **бл.п. Михайла Лаврика** — упокоївся 23 січня 1982 р. Замість китиці квітів на могилу дружинна Анна Лаврик з дітьми засилає 50.00 дол. на "Промінь".

З нагоди ювілейного року Хрещення України дружина з дітьми пожертвували 200.00 дол. на Фонд Володимира. Покійному Михайлові вічна пам'ять.

Дружина Анна з дітьми,
Бурлінґтон, Онт.

Для наших господинь

УЛЯНА КРИВОРУЧКО

ДУЖЕ СМАЧНА РИБА

1½ фунт риби
1 цибуля
2 помідори
1 ложка олію
1 ложка посіченої петрушки
3 столові ложки потертого сухого хліба
1 горнятко вина (dry white wine)
або молока
25 грм. сира
сіль і перець до смаку

Посікти цибулю та помідори на дрібно. В не дуже глибоку посуду дати на дно оливи і цибулю. Дати наверх половини риби. Пізніше дати помідори. Посолити і посипати петрушкою. Повторити з рештою риби і поляти вином або молоком. При кінці дати сир і кришки хліба. Пекти від 25 до 30 хвилин на 350.

———————

ЦВІТНА КАПУСТА (CAULIFLOWER)

1 головка цвітної капусти
1 яйце, 2 білки
50 грм. муки
125 грм. сухого потертого хліба
сир (parmesan)
посічена петрушка

Покраєти цвітну капусту на 25—30 частин. Варити цвітну капусту від 5 до 7 хвилин, не більше, у посоленій воді. Сцідити воду і захолодити.

У глибокій посудині вбити яйце і сіл, капусту вмочати в яйце а пізніше в кришки хліба. Відтак смажити в олії поки стануть румяні.

Тепер посипати наверх сир (parmesan) з петрушкою та подавати гарячими. Дуже смачні.

———————

Читачка питається що таке **шальвія.**

По англійськи шальвія називається **sage.** Запашне зілля до м'яса.

ТОРТ МАКОВИЙ

1 склянка цукру,
1 склянка сухого маку,
4 унції мігдалів — мелених
без шкіри,
8 середньої величини яєць,
сік з ½ цитрини.

Жовтки розтираємо з цукром і соком з цитрини, осібно збиваємо білки, мак змішуємо з мігдалами.

До жовтків додаємо, на переміну збиті білки та мак з мігдалами. Вимішуємо легко ложкою, викладаємо у форму змащену з боків маслом а на дно кладемо восковий папір. Ставимо в духовку, яка повинан мати температури 350оФ на приблизно одну годину — аж відстане з боків.

———————

КРЕМ ДО ПЕРЕКЛАДАННЯ ТОРТА

1 склянка цукру мучки,
4 ложки масла,
4 ложки ананасів — посічених
з консерви,
4 унції мігдалів — без
шкірки мелених.

Масло з цукром добре втерти, відтак вимішати з ананасами й мігдалами, цією масою переложити торт.

———————

СКЛИЦЯ

¼ склянки жовтого цукру,
2 ложки води,
3 ложки масла.

Усі складники дати до посуду повинно кипіти дві хвилини. Полити торт.

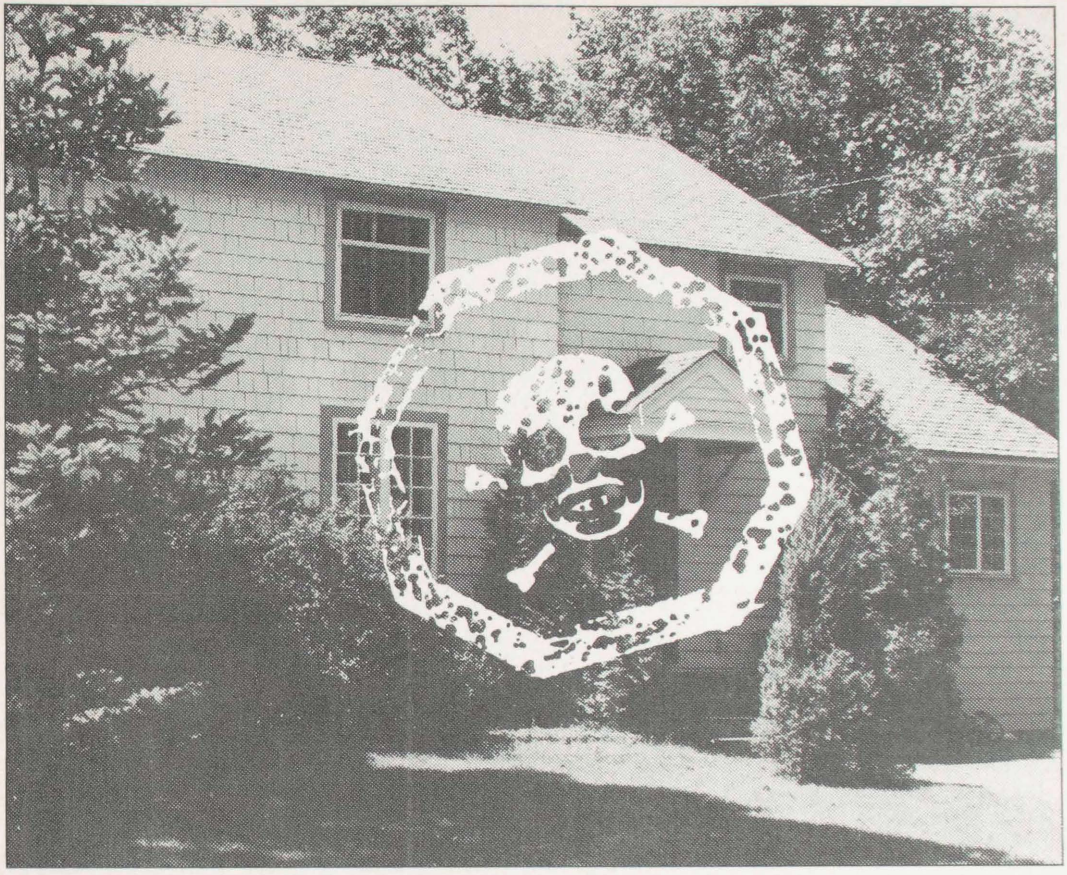

УВАГА: Небезпечні хемікалії, переховувані вдома

Кислотний дощ або індустріяльні токсичні відпадки не є одиноким риском довкілля. Кожний чи кожна з нас у свій спосіб маємо вплив на якість довкілля.

Це може бути курення цигарок, або порошок до прання. Речовини до чищення і надавання блиску, зложені в кухонних шафках або фарби й розчинники в підвалі.

В кожному домі, хоч як безпечний і чепурний він виглядає, знаходяться хемікалії, що повинні бути під дбайливою контролею.

Доложіть усіх старань, щоб якнайкраще контролювати домашні газардні відпадки:

- Обізнайтеся з хемікаліями, що їх вживаєте й усуваєте (позбуваєтесь) кожного дня.
- Повчіть своїх дітей про газардні речовини у Вашому домі й зберігайте їх у безпечному місці.
- Купуйте лише ці продукти, що їх можна безпечно вживати та позбуватися.
- Купуйте пестициди та інші домашні хемікалії лише в такій кількості, яку можете дійсно зужити.
- Помагайте організувати спеціяльні збірки газардних матеріялів.
- Знеохочуйте надмірне вживання пластикових матеріялів і стайрофому.
- Заохочуйте до повторного вживання деяких матеріялів.

Причиніться до цього, щоби довкілля довкруги Вас було безпечніше. З цього ми всі скористаємо.

Environment Canada Environnement Canada

Canada

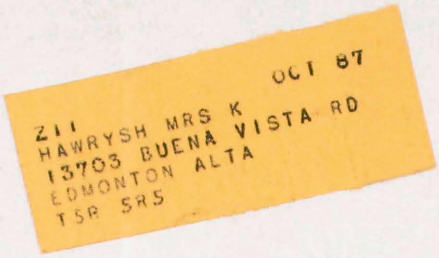

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

БЛИСКУЧА ЗОРЯ, КНЯЖНА АННА ВСЕВОЛОДІВНА, Митр. Іларіон	$ .25
ПРОГРАМА, УСТРІЙ І ЗАВДАННЯ	2.00
СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast) DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual)	7.00

ІСТОРИЧНІ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:	
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,	
2ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко	
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький	
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейван (ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual	20.00
50-РІЧЧЯ ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ, д-р Г. Янішевська	.75
UKRAINIAN HOLOCAUST OF 1933, Wasyl Hryshko (English only)	6.00
UKRAINIAN CANADIAN — SUK (English only)	12.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська	20.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка	5.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка	5.00
ЗА НАМИ СЕСТРИ, Анна Звоздецька	2.50
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only)	6.50
LESYA UKRAINKA — LIFE AND WORK, KUK (English only)	7.50

ПРОГРАМИ

ПРОГРАМА НА СВЯТО Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, С.У.К.	2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА	2.00
НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К.	10.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ	2.00
SUS IT'S MEANING AND SIGNIFICANCE (English)	1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К	3.00
ПРОГРАМА ДЛЯ САДОЧКІВ, С. Магус	5.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, Союз Українок Канади	5.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ, С.У.К.	3.00
ПІДРУЧНИК ДЛЯ НАДЗІРНОЇ РАДИ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, С.У.К.	10.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний-Угорчак	2.00
П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ "ЮНИЙ СКОМОРОХ"	5.00
Я ВЕРНУСЯ, О. Крамар	.50
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи	2.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ, ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each)	3.00
ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК, Прот. С. П. Симчич	3.50
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш	3.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К.	8.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович	8.00
ОЙ ЩО ТО ЗА ШУМ, Л. Гулуцан	9.00
СНІГОВА ПІСНЯ, Л. Гулуцан	9.00
EASTER, F. Pelech	1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА (Ea.)	5.00
СУК ПРАПОРИ (FLAG)	25.00
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME	25.00
SMOLOSKYP'S	17.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP	7.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA (Doz.)	5.00

Please add 15% for Provincial Sales Tax and Postage and Handling Charges.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1